

Mummon Kammarin
vapaaehtoiset
täydentävät tärkeää
ammattilaisten työtä
A 4

Vuoreksen kokeilu
päiväkerhojen rytmistä
saa kehuja vanhemmilta
A 10

Kolmas Apulanta-metsä
istutetaan Teiskoon
seurakuntien maille
A 12

**Oopperalaulaja
Tero Harjunniemi
valitsi kaksi uraa:**

**”Molemmissa on
luovuutta ja rytmitystä
sekä kokemista ja tuntemista.”**

A 6

Sodat koskettavat

TÄMÄN toukokuun *Sillan* ilmestymispäivän aikoihin tulee kuluneeksi 80 vuotta toisen maailmansodan päättymisestä. Tuona aikana myös suomalaiset taistelivat talvisodassa, jatkosodassa ja Lapin sodassa.

Sotiemme takia maassamme vietetään edelleen kansallista veteraanipäivää huhtikuussa ja kaatuneiden muistopäivää 18. toukokuuta.

MENETYKSET olivat henkisesti, maantieteellisesti ja taloudellisesti raskaita. Erityisesti 400 000 karjalaisen asuttaminen oli kova taakka pienelle maalle.

Myös äitini perhe kulki evakkomatkat Valkjärveltä ja sai uuden kodin Jämsästä. Lisäksi kolme tättiäni lähetettiin sotalapsina Ruotsiin.

Lapsena pyysin rintamalla ollutta isäni isää kertomaan sodasta. Hän ei suostunut, vaan totesi, etteivät sotajutut ole lapsille sopivaa kuultavaa. Vaari lienee ajatellut toiveikkaasti, että hänen lastenlastensa ei tarvitse koskaan tietää taisteluista.

Hän ei kuitenkaan arvannut, että sota vielä tulee meitä suomalaisia lähelle, ja maailmanlaajuiset konfliktit ja niiden vaikutukset ulottuvat Suomeen.

SOTA on läsnä myös arkielämässämme Tampereella, koska keskuudessamme elää joukko sotaa paenneita ukrainalaisia. Moni ajattelee, että ukrainalaisten sota on myös suomalaisten sota. Se on varmasti totta – niin vahvasti monet suomalaiset tuntevat empatiaa ukrainalaisia kohtaan.

Diakonissalaitoksen Psykotraumatologian keskus tarjoaa nykyisin tukea myös niille suomalaisille, jotka ovat kokeneet sodan kauhuja ja tarvitsevat apua sopeutuakseen tavalliseen elämään. Henkilöt voivat olla Ukrainassa tai muualla maailmassa sotatoimissa mukana olleita. (Diakonissalaitos 16.4.2025)

Sota tulee lähelle päivittäin myös mediassa. Silmiemme eteen tuodaan joukoittain kuolleita ja kärsiviä ihmisiä sekä tuhoutuneita kaupunkeja Ukrainassa ja Lähi-idässä.

Sodan muistot elävät taiteessakin. Pyynikin kesäteatterissa esitetään tulevana kesänä jälleen Väinö Linnan *Tuntematon sotilas*. Suomalaisten evakkomatkoista ja siirtolaisten kotoutumisesta on viime vuosina julkaistu useita kaunokirjallisia teoksia.

MAAILMAN TILANNE on monella tapaa hyvin epävarma, ja sotiminen järkyttää. Samalla se onneksi saa monet ihmiset toimimaan kriisien keskellä elävien lähimmäistemme hyväksi.

Jokainen meistä voi tehdä jotakin. Auttamistyö ja myötätunto hädässä olevia ihmisiä kohtaan tuovat toivoa ja auttavat uskomaan tulevaisuuteen. Rauha on monien rukouksissa.

Toukokuu | Tekstit Teemu Paarlahti

Kuva: Aarne Ormio

Isän luo kahville

”MUMMU on päässyt Isän luo, kahville kesäisen pihapuun alle.” Tyttäreni kiteyttää ajatuksemme hyväkselyssämme äitiäni, jonka elämä on juuri päättynyt. Taivaan kuva on kotikoivu ja sen katveeseen katettu päiväkahvi. Kesä, hyvä tuuli ja hyvä seura.

Mummu on lähtenyt, meille jäänyt kipu ja kaipausta, suruksi kutsuttu rakkauden varjo. Lähteminen on samalla tulemistakin ja perille pääsemistä.

Elämme aikaa jälleen pääsiäisen. Kristus on ylösnoussut ja taivas avoin. Usko ei vie surua pois, mutta näkökulman se siihen antaa. Lopulta elämä on matka kotiin, Isän luo.

*”Jotka kyynelin kylvävät,
ne riemuitten korjaavat.
Jotka itkien menevät kylvämään
vakkaansa kantaen,
ne riemuitten palaavat kotiin lyhteet sylissänsä.”*

Psalmi 126: 5–6

”Lähteminen on toisesta suunnasta katsoen tulemistakin.”

Torsti Lehtinen: Matissen kappeli
(Basam Books 2020)

Tulevat pyhät 7.5.–4.6.2025

11.5. Jubilate! Riemuitkaa!

Kristityt juhliivat ylösnousemuksesta. Elämä on tässä, ja samalla suuntaamme ajatuksia taivaan kotiin: *”Eihän meillä täällä ole pysyvää kaupunkia, vaan me odotamme ikävöiden sitä kaupunkia, joka tulee.”* (Hepr. 13:12–16)

18.5. Cantate!

Jatkamme laulaen Kristuksen jäljissä, taivaan kansalaisina maailmassa. *”Ylistäkää Herraa harpun sävelin, soittakaa ja laulakaa!”* (Ps. 98:2–9)

25.5. Rukoussunnuntai

Rukoussunnuntai saa miettimään sanojani Kaikkivaltiaalle: *”Jumalalle, joka meissä vaikuttavalla voimallaan kykenee tekemään monin verroin enemmän kuin osaamme pyytää tai edes ajatella.”* (Ef. 3:14–21)

29.5. Helatorstai

Me olemme Kristuksen todistajia maailman ääriin asti. (Ap. t. 1:1–11)

1.6. Kuudes sunnuntai pääsiäisestä

Pyhä suuntaa ajatukset jo helluntaihin, Pyhän Hengen juhlaan. *”Te saatte puolustajan; minä lähetän hänet Isän luota”, Jeesus lupaa.* (Joh. 15:26–16:4)

Kuva: Tuula Vartiainen

Henkilökohtaisissa tapaamisissa painopiste on pienissä askelissa ja asiakkaan omista voimavaroista, kun taas ryhmässä työskennellään keskustellen ja tehtävien avulla yhdessä ja yksin, Riina Viitala ja Sanni Siirtola kertovat.

Missä OSAAT voi auttaa?

DIAKONIA-AMMATTIKORKEAKOULUN ja Tampereen seurakuntien OSAAT-hankkeessa edistetään diakoniatyön noin 30–64-vuotiaiden asiakkaiden mielen hyvinvointia.

1 Mihin tarpeisiin se vastaa, projektipäällikkö Riina Viitala Diakista ja hanketyöntekijä Sanni Siirtola Tampereen seurakunnista?

– Ensisijaisesti heikoimmassa asemassa olevien työikäisten mielen hyvinvoinnin haasteisiin. Tavoite on madaltaa asiakkaiden kynnystä hakea ja saada apua mielen hyvinvoinnin vahvistamiseksi ja sitä kautta lisätä osallisuutta ja työllistymistä.

– Hanke vahvistaa diakoniatyötä tekevien sekä yhteistyökumppaneiden työntekijöiden ja vapaaehtoisten ratkaisu- ja voimavarakeskeistä osaamista sekä lisää Tampereen seurakuntayhtymän, järjestöjen ja Tampereen kaupungin hyvinvointi- ja terveyspalvelujen yhteistyötä.

2 Millaisia haasteita asiakkailla on?

– Muun muassa mielen hyvinvoinnin, jaksamisen ja itsearvostuksen haasteita, yksinäisyyttä, työkyvyn ja talouden haasteita, työttömyyttä. On myös epä tietoisuutta elämän suunnasta ja tulevaisuudesta sekä toivon hiipumista.

3 Miten hanke jatkuu?

– Keskustelutuki jatkuu todennäköisesti keväälle 2026 asti. Lisää yksilöasiakkaita otetaan mahdollisuuksien mukaan.

– Juuri alkanut Mahdollisuuksien matka -ryhmä on käynnistynyt ja täyttynyt, mutta syyskuussa alkaa uusi ryhmä. Yhteiskehittämisen työpajat alkavat toukokuussa: prosessissa tunnistetaan hankkeessa mukana olevien

toimijoiden osaaminen ja toimintamahdollisuudet ja selkiytetään rooleja asiakkaiden tuen saamiseksi. Ammattilaisten ja vapaaehtoisten ratkes-koulutukset jatkuvat ensi vuoden alkuun saakka.

4 Millaisiin asioihin halusit muutosta, Netta (asiakkaan nimi muutettu)?

– Idea hankkeeseen osallistumiseen tuli, kun diakoniatyöntekijä auttoi minua jouduttuani taloudellisesti hankalaan tilanteeseen yllättävien laskujen jälkeen. Avasin hänelle elämäntilannettani sairastumisesta, liikuntakyvyn rajusta heikkenemisestä, sen vaikutuksesta taloudelliseen tilanteeseen, parisuhteen ajautumisesta eroon, sosiaalisen kanssakäymisen rajoittuessa siihen, että vietin aikaa poikani ja äitini kanssa, sekä ajatuksiin ja pelkoihin siitä, kuinka tilanne enää tulisi palautumaan normaalkiksi.

– En kuitenkaan nähnyt tilannetta niin huonona, että hakeutuisin julkisen terveydenhuollon mielenterveyspalveluihin ja sitä kautta terapiaan. Päätin kuitenkin, että ehkä voi olla hyvä purkaa tätä kaikkea ulkopuoliselle. Itselläni ei siis ollut mitään yhtä asiaa, mihin lähdin hakemaan muutosta, mutta ehkä selkeyttä muuttuneen elämäntilanteen tuomiin haasteisiin.

5 Oletko kokenut saaneesi projektista hyötyä?

– Kun omia sanojaan alkaa sanoittamaan ja pohtimaan ääneen, asiat eivät tunnukaan enää niin mahdottomilta ratkaista. Olen todella saanut uudenlaisen näkökulman moneen asiaan.

– Jatkuvana palveluna tällainen voisi olla suuri apu monelle, joka ei saa apua julkisen terveydenhuollon puolelta eikä ole varaa kääntyä yksityisen puoleen.

Asta Kettunen

Lisää: siltaalehti.fi

Ruokapankin arvostus näkyi äänestyksessä

Tampereen seurakuntien Ruokapankki sijoittui toiseksi Pirkanmaan Osuuskaupan maaliskuisessa Kuulolla-äänestyksessä. Se sai viidenneksen annetuista äänistä, eli yli 5200 ääntä.

– Ruokapankki on pitkäaikainen kumppanimme, joka noutaa meiltä hävikkiruokaa. Arvostamme suuresti tätä työtä, ja hienoa, että myös asiakasomistajamme haluavat tukea Ruokapankin toimintaa panttilahjoituksin, toteaa Pirkanmaan Osuuskaupan asiakkuuspäällikkö **Riikka Nurminen**.

Nurmisen mukaan Ruokapankki valittiin kohteeksi aiemman Kuulolla-äänestyksen palautteiden perusteella.

– Monella oli halu auttaa vähävaraisia. Avoimissa palautteissa nousi myös kiitos seurakuntien tekemälle työlle, ja ruoka-avun tarjoamista pidettiin tärkeänä.

Tälläkin kertaa asiakasomistajat pääsivät vaikuttamaan pullo- ja tölkipanttien tuleviin lahjoituskohteisiin. Toiveita tuli jälleen paljon.

Nurminen toteaa Pirkanmaan osuuskaupan tekevän hävikkiruokayhteistyötä myös muiden seurakuntien kanssa.

– On tärkeää, että eri toimijat tekevät yhteistyötä, jolla rakennamme Pirkanmaasta parempaa paikkaa elää.

Äänestyksessä oli mukana kuusi alueellista toimijaa, joiden työ kohdentuu pirkanmaalaisten kokonaisvaltaiseen hyvinvointiin ja luonnonsuojeluun.

Niistä kolme eniten ääniä saanutta jakaa vuoden panttilahjoituspotin. Eniten eli vajaat 6900 ääntä sai vähävaraisten perheiden, lasten ja nuorten auttamiseksi työskentelevän Hope – Yhdessä & Yhteisesti -yhdistyksen Tampereen toimipiste.

Mielenterveysomaiset Pirkanmaa – FinFami tarjoaa läheisroolissa eläville nuorille maksuttomia toiminnallisen vertaistuen tilaisuuksia taiteen, luonnon, eläinavusteisen toiminnan ja liikunnan parissa.

Myös kolmen muun kohteen äänet jakautuivat melko tasaisesti. Eläkelii-ton Pirkanmaan piiri pyrkii jakamaan iloa, eloa ja arjen lämpöä eläkeläisten yksinäisyyden torjuntaan, Suomen luonnonsuojeluliiton Pirkanmaan piiri keskittyy luonnonsuojelutyöhön Pirkanmaalla ja TampereMission Ilta-linjalla-toiminta on suunnattu kehitysvammaisille ja erityistä tukea tarvitseville nuorille ja aikuisille.

Kyselyyn vastasi 12 907 asiakasomistajaa, jotka saivat antaa 1–3 ääntä. Niitä annettiin yhteensä 26 568.

Asta Kettunen

Seurakuntien logo vaihtuu

Tampereen ev.lut. seurakuntayhtymä ottaa käyttöön uuden logon ja visuaalisen ilmeen. Ne tulevat käyttöön myös Tampereen seurakuntayhtymän viidessä seurakunnassa.

Tampereen seurakunnissa on ollut vuodesta 2003 käytössä tamperelaisen graafikon Juha Siron suunnittelema logo, jossa kuviona on kolme kalaa. Tilalle tulee Suomen evankelis-luterilaisen kirkon Martti-risti.

Tunnusvärit muuttuivat uudistuksessa sävyiltään vain hieman. Seurakuntayhtymän tunnusväri on edelleen purppura. Eteläisen seurakunnan väri on oranssi, Harjun sininen, Messukylän punainen ja Tuomiokirkkoseurakunnan vihreä. Ruotsalainen seurakunta valitsi uudeksi tunnusvärikseen purppuran.

Vanha logo on näkyvissä vielä joissakin materiaaleissa, kunnes se jää kokonaan pois. Muutokset ovat osa kirkon visuaalisen ilmeen uudistusta.

Sopimukseen Manse Pride -yhteistyökumppanuudesta

Tampereen ev.lut. seurakuntayhtymä solmii sopimuksen Manse Pride -yhteistyökumppanuudesta Pirkanmaan Seta – Sinuiksi ry:n kanssa.

Seurakuntien yhteinen kirkkoneuvosto hyväksyi sopimuksen 24. huhtikuuta. Se oli maaliskuussa hyväksynyt äänin 27–20 aloitteen siitä, että Tampereen seurakuntayhtymä ryhtyy valmistelemaan yhteistyökumppaniksi hakemista.

Seurakuntayhtymä ja Sinuiksi ovat tehneet yhteistyötä yhdenvertaisuutta ja tasa-arvoa edistävässä Manse Pride -tapahtumassa useita vuosia. Vanhassa kirkossa on Manse Pride -viikolla ollut tapahtuman ohjelmistoon kuuluva sateenkaarijumalanpalvelus, ja seurakuntayhtymän sateenkaariyö ja seurakuntien työntekijöitä on osallistunut Manse Pride -marsseille.

Vuosina 2023 ja 2024 Tampereen Vanhan kirkon tapuliin on myös kiinnitetty sateenkaariyhteisöä tukeva banderolli, jossa lukee ”Suurin niistä on rakkaus”.

Vanhaan kirkkoon kesäksi valokuvakuvanäyttely

Vanhasta kirkosta kertovaan valokuvanäyttelyyn tulee kuvia kirkon eri vuosikymmeniltä. Niistä vanhimmassa näkyy 1860-luvulla ikuistettu kirkko.

Näyttelyn kokoa Tampereen seurakunnissa pitkään työskennellyt valokuvaaja Hannu Jukola, joka on etsinyt kuvia seurakuntien arkistoista, Kansalliskirjaston Finna-arkistosta, Vapriikin Siiri-arkistosta ja Tampere-Seuran kuva-arkistosta.

”Tampereen sydämessä – Vanha kirkko 200 vuotta” -näyttelyn kaikille avoinna olevia avajaisia vietetään toukokuun 30. päivän iltana messun jälkeen. Perjantaimessu alkaa kello 18, ja avajaistilaisuus alkaa noin 19.15. Näyttelyn avaa tuomiorovasti Olli-Pekka Silfverhuth. Näyttely on avoinna maanantaista perjantaihin 2.6.–29.8. kello 12–17 ja siihen on vapaa pääsy.

Mummon Kammarin vapaaehtoiset ovat tärkeä tuki vanhuksille

Vanhusten palveluihin kohdistetut säästötoimet ovat puhuttaneet Suomessa koko alkuvuoden ajan. Säästöt ja niiden vaikutukset on pantu merkeille myös vapaaehtoista vanhustyötä järjestävässä Tampereen seurakuntien Mummon Kammarissa.

– Vapaaehtoiset, jotka ovat pitkään käyneet samojen vanhusten luona, huomaavat, että tilanteeseen on tullut muutoksia, kertoo vapaaehtoistoiminnanohjaaja **Sini Perkiö**.

Palautetta muuttuneista olosuhteista on tullut vanhusten kotona vierailevilta vapaaehtoisilta eli kotiystäviltä sekä asumisyksiköissä käyviltä vapaaehtoisilta.

Yhteistä toimintaa asumisyksiköissä on ajettu alas, ja myös vanhuksille tärkeitä lähitoreja on lopetettu. Kasvokkain tapahtuvaa päivätoimintaa ollaan lakkauttamassa Pirkanmaalla toukokuun loppuun mennessä. Jo nyt Mummon Kammarin tulee pyyntöjä, jossa vanhuksat toivovat kotiystävää, ”kun päivätoimintakin loppuu”.

Kaikkiaan 685 vapaaehtoista

Mummon Kammarissa pyöritetään isoa vapaaehtoisten verkostoa. Sen vapaaehtoistehtävissä on 685 ihmistä. Kotiystäviä on tällä hetkellä 154, lisäksi asumisyksiköissä käy vierailijoina yli sata ystävää.

Muut vapaaehtoiset toimivat esimerkiksi Mummon Kammarin kohtaamispaikassa, kerhojen vetäjinä ja digineuvojina. Jotkut kulkevat vanhusten saattajina eri tilanteissa, ja Talkkari Pikkaraiset

auttavat kodin pienissä töissä.

Hoidollisia tehtäviä vapaaehtoiset eivät tee, eivätkä he voi myöskään tehdä kauppa-asiointia vanhuksen puolesta.

– Vapaaehtoiset eivät voi paikata ammattilaisen toimintaa, mutta he voivat täydentää ammattilaisten työtä, sanoo Mummon Kammarin toiminnanjohtaja **Maarit Saarela**.

Jos vapaaehtoinen huomaa, että vanhuksilla on hoidon tai kauppa-asioinnin tarvetta, Mummon Kammarin työntekijät ohjaavat sopivien palvelujen piiriin.

– Sitten yhdessä mietitään vanhuksen tilanteeseen ratkaisuja omaisten ja kotihoidon kanssa, kertoo Saarela.

Urheilu yhdistää

Nytkin kotiystävää odottaa Mummon Kammarissa kaikkiaan 85 ikäihmistä.

Jarmo Helander on toiminut jo lähes kymmenen vuotta Mummon Kammarin vapaaehtoisena. Ystäväkin on pysynyt samana, Helander käy nyt jo 98 vuotta täyttäneen Eskon luona.

– Taisin lukea ystävätoiminnasta ensin *Silta*-lehdestä. Ja löytyikin Mummon Kammarin kautta hyvä kaveri, Esko on urheilumiehiä kuten minäkin. Seurasimme usein kisoja televisiosta yhdessä hänen luonaan.

Nyt Esko on jo muuttanut palvelukotiin, mutta Helander käy vierailuilla sielläkin.

Hän kannustaa muitakin Mummon Kammarin vapaaehtoistoimintaan.

– Tämä antaa molemmille paljon. On hirveän tärkeää, että joku käy katsomassa, varsinkin kun monet ikäihmiset eivät

Keräys kansainvälisten opiskelijoiden auttamiseksi

TAMPEREEN ev.lut. seurakuntayhtymä on avannut keräyksen kansainvälisten opiskelijoiden tukemiseksi. Huhtikuussa alkanut keräys jatkuu vuoden loppuun.

Tampereen alueella opiskelee vuosittain satoja kansainvälisiä opiskelijoita, joista moni saapuu Suomeen suurin unelmin, mutta niukoin taloudellisin resurssein.

Viime aikoina yhä useampi opiskelija on joutunut vakavaan taloudelliseen ahdinkoon, kun varat eivät ole riittäneet kattamaan elinkustannuksia, eikä töitä ole löytynyt.

Monet opiskelijat kamppailevat aivan perustarpeiden, kuten ruuan ja asumiskulujen kanssa. Monilla on lisäksi pieniä lapsia ja puoliso elätettävänä.

Jarmo Helander kannustaa muitakin osallistumaan. ”Jos kerran viikossa vierailee vanhuksen luona, tunnin tai kaksi, kyllä luulisi, että siihen on ihmisillä aikaa.” Mummon Kammarin Sini Perkiö toivoo, että syksyyn mennessä saataisiin paljon uusia vapaaehtoisia, sillä heille on jatkuvaa kysyntää.

enää uloskaan pääse, toteaa Helander.

Maarit Saarela sanoo, että kotiystävän vierailut tuottavat vanhuksille paljon hyvää mieltä. Tähän ei tarvita erityisosaamista.

– Tavallisen ihmisen taidoilla voi tulla kotiystäväksi. Ei tarvitse olla ennakko-osaamista, Mummon Kammarista saa tuen ja perehdytyksen.

– Vapaaehtoisen käynti kerran viikossa on monelle vanhukselle viikon kohokohta, kun silloin pääsee käymään ulkona ja juodaan kahvit. Näin yksittäinen

ihminen voi vaikuttaa vanhan ihmisen elämään, tuoda valoa ja toivoa, sanoo Saarela.

Ulkoiluun on järjestetty lisäapuja keksäksi. Tampereen seurakunnat on palkanut yhdeksän nuorta kausityöntekijää vanhusten ulkoilu- ja asiointiavuksi.

Mukana Rollaattorimarssilla

Mummon Kammarin ja iso joukko vapaaehtoisia on mukana Rollaattorimarssilla, joka järjestetään perjantaina 9.5. Tampereella. Tapahtumassa marssitaan hyvän

”
Tämä antaa molemmille paljon.

ja arvokkaan vanhuuden puolesta.

Kokoontuminen on Tampereen Koskikadulla kello 14, jonka jälkeen marssitaan Hämeensillan yli Keskustorin kautta Laikon lavalle seuraamaan ohjelmaa. Painavan sanoman ohella luvassa on iloinen ja toiveikas tapahtuma.

– Olemme mukana, sillä sekä vapaaehtoiset että Mummon Kammarin kantavat huolta vanhuksista, sanoo Saarela.

– Viestitämme vanhuksille: Hei, me ollaan teidän puolella!

Kaarina Lehtisalo

Diakonian ja yhteiskuntavastuun johtaja **Ville Aalo** kertoo, että huoli heräsi alun perin kahdesta havainnosta: kansainvälisiä opiskelijoita näkyy runsaasti ruokajonoissa sekä esimerkiksi Hallilassa toimivan Karteroopin asiakkaina.

– Otimme yhteyttä Tampereen kaupunkiin, ja sittemmin kaupunki on kiitettävästi ottanut johtaakseen tilanteen selvittelyn. Myös oppilaitokset ovat tarttuneet toimeen. Järjestöistä mukana on Suomen Punainen Risti.

Tuomiorovasti **Olli-Pekka Silfverhuth** on tyytyväinen, että opiskelijoiden tilannetta on lähdetty aidosti selvittämään ja samalla etsimään ratkaisuja yhdessä.

– Oppilaitoksilla on keskeinen rooli tilanteen parantamisessa, mutta toki kaupungin, seurakuntien ja kolmannen sektorin toimijoidenkin työllä on vaikutuksensa. Tähän tarvitaan laajapohjaista yhteistyötä, ja sitä vaikuttaa Tampereella tässäkin asiassa olevan.

Ruokajonojen ohella neuvontaa ja yhteisöjä

Seurakuntien diakoniatyö kohtaa jatkuvasti kansainvälisiä opiskelijoita.

– Erityisesti oppilaitospapit ja -diakonit tekevät tärkeää työtä kaupungin oppilaitoksissa. Autamme myös henkilökohtaisten keskustelujen ja palveluohjaamisen kautta, kertoo Aalo.

– Marhaban -keskus on tärkeä voimavara monelle kansainväliselle opiskelijalle yhteisöllisyyden ja vertaistuenkin takia. Myös englanninkielinen jumalanpalvelusyhteisö ICCCK tavoittaa monia

kansainvälisiä opiskelijoita.

Keräyksen tuotto käytetään kerta-luontoihin avustuksiin kuten asumiskustannuksiin, välttämättömyystarvikkeisiin ja muihin elintärkeisiin menoihin. Tällaisia voivat olla esimerkiksi työnsaannin kannalta välttämättömät asiat, kuten puhelinliittymä, bussikortti tai hygieniapassi.

Kirsi Airikka

Lahjoittaa voi pankkisiirrolla, MobilePaylla ja verkossa: tampereenseurakunnat.fi/auttaminen. Lisätiedot: sivu B 7

"Ikääntyminen toki vaikuttaa äänen joustavuuteen, ja se tummenee vanhetessa. Mutta kun laulaa paljon ja huoltaa ääntä, pärjää pitkälle. Uskon, että laulajana minulla on vielä paljon annettavaa", miettii Tero Harjuniemi.

Kaksi intohimoa ja uraa

Oopperalaulaja, tenori Tero Harjunniemi on tuttu nimi, jos vähänkään on seurannut tamperelaista ja suomalaista musiikkielämää viime vuosikymmeninä. Harva ehkä tietää, että hänen elämässään on kuitenkin kulkenut koko ajan toinenkin ura laulamisen rinnalla.

Teksti **Kirsi Airikka** – kuvat: **Hannu Jukola**

Kaikenlaista on tosiaan tullut tehtyä, eli olen laulanut ope-
reteissa, oopperassa, musi-
kaaleissa, kirkkomusiikkite-
oksissa ja esittänyt ylipäänsä
kaikenlaista, mitä genreen
kuuluu. Sen lisäksi olen esit-
tänyt myös itse säveltämäni
kevyempää musiikkia, sanoo Tero Harjunniemi.

– Olen kiitollinen, että olen saanut tehdä. Tämä on kuitenkin sellainen ala, josta ei koskaan tiedä, mistä töitä saa, lisää Harjunniemi, joka aloitti laulamisen kymmenvuotiaana Poikakuoro Pirkanpojissa.

Teini-ikäisenä Harjunniemellä oli omia bänditouhuja kavereiden kanssa ja 16-vuotiaana hän alkoi säveltää omia kappaleita kitaralla.

Noin 18-vuotiaana hän liittyi Lempäälän kamari-kuoroon, jota tuolloin johti tenori Hannes Österman. Hän toimi nuorukaisen ensimmäisenä laulunopettajana ja innoittajana useita vuosia.

– Hän kysyi, haluaisinko tulla yksinlaulutunneille kansalaisopistoon. Kun hän lauloi minulle ensimmäisen kerran, olin heti myyty.

– En voinut käsittää hänen äänensä rikkautta, ja sitä, miten koko paikka voi kilistä. Se oli niin upeaa, ja valtava kokemus, että päätin, että tuo minun täytyy oppia, muistelee Harjunniemi, jonka voimakas muisto saa vieläkin liikuttumaan kyyneliin.

Österman oli itse saanut lauluopetusta maksuttomasti Tukholmassa ja pani hyvän kiertämään. Hän koulutti Harjunniemeä maksuttomasti useamman vuoden.

– Se oli todella tärkeä alku, koska sain kiinni äänen muodostamisesta. Siitä syntyi valtava palo, heti ensimmäisestä kerrasta lähtien. Hänen ansiostaan kiinnostuin oopperasta.

Toinen ura alkoi ammattikoulusta

Entä se toinen ura?

– Tiesin jo 14-vuotiaana, että minusta tulee rakennusarkkitehti, hymyilee Harjunniemi.

– Olin hyvä piirtämään. Äitini oli ammatiltaan keskusasennuspiirtäjä, joka käytti työssään Rotringin hienoja tusseja sekä insinöörikojetta. Se näytti hienolta, ja oli varmaan yksi syy, miksi kiinnostuin arkkitehtuurista.

”On hienoa nähdä, kun laulu alkaa soida kuulijan kehossa. Ja jos laulu vaikuttaa niin, että ihokarvat nousevat pystyyn, saattavat myös suupielet nousta, ja kuulija vie hyvän olon kotiin asti. Se on merkityksellinen osa tätä työtä, ehkä jopa parantavaa.”

Harjunniemi oli niin määrätietoinen, ettei hän mennyt lukioon vaan ammattikouluun, ja haki sen kautta teknilliseen opistoon.

– Säästin aikaa vuoden ja sain työkokemusta, koska ammattikoulussa piti olla työharjoittelussa. Vuoden ajan olin lautapoikana, ja sitten tein kirvesmiehen hommia. Sinä aikana opin paljon rakentamisesta, kertoo Harjunniemi, jonka isä oli ammatiltaan kirvesmies.

Harjunniemi valmistui rakennusarkkitehdiksi vuonna 1992. Hän olisi päässyt myös Tampereen Teknilliseen Korkeakouluun arkkitehtilinjalle, mutta valitsi musiikin opiskelun.

Lauluopintoja ruuhkavuosinakin

Arkkitehdin työn, taloremontin ja perhe-elämän ruuhkavuosissakin Harjunniemi piti kiinni lauluopinnoistaan.

– Menin väsyneenäkin kellariin harjoittelemaan puoli yhdentoista aikaan illalla. Laulun voima on kuitenkin niin voimakas, että hetkessä olin taas täynnä energiaa. Monissa tutkimuksissakin on todettu, että laulaminen vapauttaa endorfiineja ja antaa paljon mielihyvää ihmisille.

Rakennusarkkitehdin töitä Harjunniemi on tehnyt laulamisen ohella vuoteen 2008 asti, jolloin hän heittäytyi vapaaksi laulajaksi.

– Se oli iso valinta, mutta en ole katunut päivääkään freelancer-uraa. Se liittyi kokonaisvaltaiseen haluun tehdä musiikkia. En halua harmitella vanhana kiikkustuolissa asioita, jotka jäivät tekemättä.

– Eikä arkkitehtuurikaan ole kokonaan jäänyt pois. Esimerkiksi korona-aikana oli hienoa, että oli myös toinen ammatti, lisää Harjunniemi.

Hän löytää musiikista ja arkkitehtuurista myös yhteneväisyyksiä.

– Molemmissa on luovuutta ja rytmitystä sekä kokemista ja tuntemista.

Helmiä uran varrelta

Yksi Harjunniemen uran helmistä ja merkityksellisimmistä töistä on ollut *Les Misérables* -musikaali, jossa Harjunniemi esitti Jean Valjean -nimistä vanha nuorukaisesta vanhaksi mieheksi. Victor Hugon romaaniin *Kurjat* perustuvaa musikaalia esitettiin vuosina 2013–2014 Tampereen Teatterissa.

– Se on ollut minulle ehkä se merkityksellisin työ sekä ammatillisesti että henkisesti, koska rooli oli jotenkin niin sopiva juuri siinä iässä ja elämäntilanteessa. Lisäksi näytelmän teemat oikeudenmukaisuudesta ja huonossa asemassa olevista ihmisistä puhuttelivat minua.

Valjeanin rooliin häntä valmisteli sattumalta Kansallisoopperan toteuttama ja Atso Almilan sä-

veltämä koululaisooppera *Auringonkukat*, joka kertoo kuvataiteilija Vincent van Goghista.

– Kiersimme melkein viisi vuotta ympäri Suomea, ja kävimme esiintymässä noin 40 koululla. Kuoro-osissa lauloivat oppilaat. Taiteilijan elämänsä kaaren esittäminen oli hyvä pohja Jean Valjeanin elämänsä kaareen.

Yksi näyttävimmistä teoksista, joissa Harjunniemi on saanut olla mukana, on Andrew Lloyd Webberin musikaali *Oopperan kummitus* vuosina 2015–2016 Suomen Kansallisoopperassa. Hän lauloi siinä upean Raoulin roolin. Esitys oli monella mittarilla maailman suurin.

– Olen sitä mieltä, että kaikissa rooleissa on kuitenkin aina jotain kiehtovaa ja merkityksellistä.

Huhtikuussa Harjunniemi lauloi solistina *Bella Italia!* -konsertissa Kokkolassa Angelika Klasin kanssa Guardia Nuevan säestyksellä. Esitys on tulossa 18. lokakuuta Kangasala-taloon.

Harjunniemi on kiinnitetty musikaaliin, joka esitetään pääkaupunkiseudulla vuonna 2026.

– Tästä en kuitenkaan saa vielä kertoa enempää, hymyilee solisti.

Hän myös kirjoittaa ja säveltää parhaillaan musikaalia yhdessä poikansa Jere Harjunniemen kanssa.

– Teksti on kirjoitettu, ja osa biiseistä on vielä sovitettava. Nyt pyrimme löytämään yhteistyökumppaneita.

– Olisi kiva, jos se toteutuisi, koska tarina on

hyvin ajankohtainen. Nämä ovat kuitenkin pitkiä projekteja.

Yhteistyötä hän on tehnyt myös puolisonsa, näyttelijä, käsikirjoittaja ja joogaohjaaja Anu Niemien kanssa. Heidän käsistään on lähtenyt jo useita musiikkiteatteriteoksia. Puolisonsa innostamana Harjunniemi on opiskellut myös äänimaljarentoutusta, joka sekin on tekemisissä äänen tuottamisen kanssa.

Sibelius on osa suomalaisten sielua

Lauantaina 17. toukokuuta Tero Harjunniemi esiintyy solistina Tampereen Laulajat -kuoron *Sibelius 160* -konsertissa Aleksanterin kirkossa.

Sibeliuksen tuotannosta tosin löytyi vain yksi mieskuoroteos tenori-solistin laulettavaksi: *Rakastava*, jonka Harjunniemi on levyttänyt Tampereen Laulajien kanssa viime vuonna (Alba Records, 2024).

Sibeliuksen musiikki on ollut hänelle läheistä lapsuudesta lähtien.

– Jo pikkupoikana *Tuntematon sotilas* -elokuvan *Finlandia-hymni* oli tosi voimakas kokemus. Siinä on jotain niin suomalaista, ja se liittyy kulttuuriimme vahvasti.

Sibelius liittyy hauskan muiston myötä myös Harjunniemen toiseen ammattiin. Vuonna 2002 hän suunnitteli Ylöjärven pääkirjaston Leijan, joka on saanut paljon tunnustusta sekä alan ammattilaisilta että yleisöltä.

Tero Harjunniemen suosikkisäveltäjiä ovat Wolfgang Amadeus Mozart, Giuseppe Verdi ja Giacomo Puccini. Hienoja tenorirooleja olisi myös *Tosca* ja *La Bohème* -oopperoissa, jotka molemmat ovat Puccinin säveltämiä.

Arkkitehdille ja esiintyjälle kirkot ovat tuttuja paikkoja. Tero Harjunniemi tutustuu mielellään monenlaisiin kirkkoihin, ja hän arvostaa ja pitää tärkeänä myös kirkon auttamistyötä.

– Lauloin kirjaston avajaisissa Sibeliuksen kapaleen *Timantti hangella*. Oli kova pakkanen, pimeää ja tähtitaivas. Kun tamperelaissyntyinen näyttelijä Matti Ranin piti avajaispuhetta, hän sanoi, että kirjasto tosiaan muistuttaa timanttia hangella, muistelee Harjunniemi hymyillen.

Leija onkin rakennusarkkitehdin lempilapsi.

– Sain suunniteltua jotakin omalla mittapuullani suurta, ja se on myös yksi syy siihen, että uskalsin lähteä musiikkialalle. Siitä syntyi ajatus hauskaasta traditiosta, että aina, kun suunnittelen jotakin, laulan rakennuksen avajaisissa.

Musiikki voi koskettaa

Harjunniemi on vuosien aikana miettinyt, mistä hänen musikaalisuutensa on periytynyt.

– Se onkin mielenkiintoinen kysymys. Suvussa ei kenelläkään ole ollut tekemistä oopperan kanssa. Ehkä sävelkorvan olen perinyt äidin puolelta, sillä hänen isänsä oli kuulemma pelimanni-viulisti, ja äitikin lauloi kirkkokuorossa.

Harjunniemi ei lakkaa ihastelemasta laulun voimaa.

– On äärettömän hienoa nähdä, kun laulu alkaa soida kuulijan kehossa. Ja jos laulu vaikuttaa niin, että ihokarvat nousevat pystyyn, saattavat myös suupielet nousta, ja kuulija vie hyvän olon kotiin asti. Se on merkityksellinen osa tätä työtä, ehkä jopa parantavaa.

Hänen mukaansa kaikki taide koskettaa meitä.

– Laulussa palautteen saa pääsääntöisesti heti, mutta arkkitehtuurissa se voi tulla paljon myöhem-

min. Vieläkin tulee palautetta esimerkiksi Leija-kirjastosta, vaikka se on jo 22 vuotta vanha.

Rakennusarkkitehdille ja esiintyjälle kirkot ovat tuttuja paikkoja.

– On hyvin erilaisia kirkkoja. Yksi mielenkiintoinen asia niissä on, miten valon vaikutusta on tutkittu suunniteltaessa, ja miten sen kokee valmiissa tilassa. Valo on kuitenkin hyvin taivaallinen ja keskeinen aspekti näissä rakennuksissa.

– Hienot goottilaiset kirkot Euroopassa saavat alaleuan putoamaan, niin valtavia ne ovat. Tampereen kirkoista suosikkini on ehdottomasti Tuomiokirkko. Kansallisromanttinen muotokieli puhuttelee, ja ihmisen lähellä oleva mittakaava tuo sopusuhtaisen ja turvallisen olon.

Suunnittelu ja rakentaminen ovat vienneet aikaa Harjunniemeltä viime vuosina. Hän on puolisonsa kanssa remontoinut vanhasta kesämökistä maaseutukotia Roineen rannalla.

– Siitä tulee meidän loppusijoituspaikka. Se kuulostaa ehkä pahalta, mutta myös hyvältä. Haluamme viettää siellä aikaa niin paljon kuin mahdollista. Tampereen keskustan pikkuasunnosta tulee puolestaan meidän kesämökki.

– Ja kun talo valmistuu, siitä vapautuu valtavasti energiaa ja taas enemmän aikaa musiikille. Uskon, että laulajana minulla on vielä paljon annettavaa. Ja aina kun on laulettavaa, laulan. Taiteilijat kun eivät yleensä jää eläkkeelle.

Sibelius 160 vuotta -konsertti 17.5. kello 16

Aleksanterin kirkossa. Lisää konsertista sivulla A 19

Tero Harjunniemi

- Syntynyt 17. 9.1970 Tampereella
- Ooppera-, operetti- ja musikaalilaulaja, äänialaltaan tenori
- Opiskellut laulua Tampereen Konservatoriossa vuosina 1994 ja 1997–2001, jolloin opettajina toimivat Reijo Toivokoski ja Petri Antikainen.
- Opettajina myös muun muassa Irina Gavrilovici, Jaakko Ryhänen ja Italiassa Francesco Marcacci. Harjunniemi on suorittanut myös useita mestarikursseja eri puolilla Suomea.
- Valmistui rakennusarkkitehdiksi vuonna 1992. Isoin suunnittelutyö Ylöjärven kaupungin Leija-kirjasto
- Tehnyt kappaleita kitaralle 1990-luvulta lähtien
- Esiintynyt myös Tero Harjunniemi – Unplugged -kokoonpanolla, joka esittää suomenkielistä pop-musiikkia. Yhtyeessä mukana Harjunniemen pojat Jere Harjunniemi ja Topi Harjunniemi. Kokoonpanolta ilmestyi *Liian suurella liekillä* -levy vuonna 2015.

Lastenohjaaja Arja Patana kyselee lapsilta kuulumisia, kun osaa vielä odotellaan paikalle.

”Kerho on aivan paras juttu”

Vanhemmat ovat olleet hyvin tyytyväisiä Vuoreksen seurakuntakodissa viime syksynä alkaneeseen kokeiluun, jossa päiväkerho tarjoaa lapsille puuhaa neljänä päivänä viikossa neljä tuntia kerrallaan. Lapsetkin ovat lähteneet kerhoon mielellään.

– Tämä on korvannut sen, ettei ole tarvittu päivähoitoa, ja pystyn silti opiskelemaan, kertoo **Kaisu Paukeri**.

– Mielestäni on tosi hyvä, että päivät ovat säännölliset, eikä ole tarvinnut viedä lasta päivähoitoon, tiivistää **Carita Nikkanen**.

Samoilla linjoilla on **Heidi Rutanen**:

– Kiva, kun on pieni ryhmä, jossa lapset voivat harjoitella yhteistyötaitoja.

Senja Oikkonen toteaa, että neljä peräkkäistä kerhopäivää auttaa luomaan rytmiä arkeen.

– Kerho ei ole yhtä raskas kuin päivähoito. Samalla se palvelee tarvetta lasten virikkeille ja ryhmäytymiselle.

Päiväkerho ajoittuu iltapäivään, mikä sekin kerää kiitosta.

– Kellonaika ei sotke päivärutmiä. Kiire ja stressi katosi elämästä, kun ei tarvitse olla lähdessä johonkin heti aikaisin aamulla, sanoo Oikkonen.

Nikkanen lisää hyviin puoliin tutut ja turvalliset ohjaajat.

– Heistä välittyy se, että he tekevät tätä sydämestään, sanoo myös Oikkonen.

Paukerin mielestä on plussaa, että lapset päiväkerhon ansiosta tietävät, minkä vuoksi mitään juhlaa viettään.

– Meille hengelliset arvot ovat tärkeitä, ja uskon, että sen aistii myös kerhon ilmapiiristä, Oikkonen arvioi.

Uusia kavereita

Haastatellut ovat sitä mieltä, että mallia voisi kopioida muillekin seurakun-

Vanhemmat tuovat lapsia kerhoon mielellään.

Tämä kokonaisuus on tuntunut ihan lottovoitolta.

Kommentti kerholaisten vanhemmilta kerätyissä palautteissa

noa vastinetta kirkollisverolle: ”Suuri apu lapsiperheelle”, eräs vastaaja kirjoittaa.

Lapset ovat vastausten mukaan viihtyneet kerhossa ja saaneet kavereita, mikä on näkynyt heidän hyvinvointinaan. Kerholaisten ovat oppineet uusia taitoja, ja on löytynyt enemmän aikaa heidän leikeilleen ja kuuntelulle. Ulkoilu kuuluu viikkorutiiniin maanantaisin, ja keväällä sitä on tarjottu vielä lisää.

Kokeilu jatkuu

4x4-päiväkerho alkoi Eteläisessä seurakunnassa viime syksynä:

– Päiväkerholaisten määrä oli vähenemässä, ja tuli ajatus, miten tätä voisi kehittää ja palvella perheitä paremmin, Maunu kertoo.

Kokeilu toimii vielä ainakin ensi vuonna. Vanhemmat toivovat palvelun jatkuvan vielä senkin jälkeen.

Varsinainen hakuaika ensi syksyn kerhopaikoihin päättyi huhtikuussa, mutta päiväkerhoihin on jatkuva haku, ja ryhmään pääsee, mikäli vapaita paikkoja löytyy.

3–6-vuotiaiden ryhmään voidaan ottaa enimmillään 14 lasta.

Aamupäivisin kokoontuvat 2–3-vuotiaat kahtena päivänä viikossa.

Teksti: **Asta Kettunen**

Kuvat: **Tuula Vartiainen**

Kuva: Timo Lahti

Alien (Lisa Lehtinen) kertoo Jerelle (Aleksi Toivanen) totuuksia maailmankaikkeuden olemuksesta silloin, kun tämä ei ota lääkkeitään.

Suunta hukassa

MINKÄ VERRAN YKSILÖLLÄ on vapautta päättää toiminnastaan ja pysytellä halutessaan oravanpyörän ulkopuolella. Esi-merkiksi tätä teemaa tuo esiin Hannaleena Kuhnan ohjaama Tukkatheaterin *Jumalallinen unohdus – inhimillinen erehdys*.

Asko Suomisen esikoisteoksen perustuvassa näytelmässä pakkolääkintä ja yksinäisyyden kokemukset pistävät miettimään yhteiskuntamme tilaa.

Ajankohtaiseksi näytelmän tekee esimerkiksi sen näyttämä taipumus jakaa lähimmäiset meihin ja heihin, menestyjiin ja häviäjiin. Pakkopaitaan joutunut nuorukainen (Aleksi Toivanen) ei saa ääntään kuulumaan, ja hänen olisi hoidettava itsensä yhteiskuntakelpoiseksi, mutta hän ei tunnu saavan siihen mahdollisuutta.

Nuoret seikkailevat aikuisuuden kynnyksellä, ilman suuntaa, elävät elämää il-

man omaa elämää. On helpompi vetäytyä kuoreensa ja suojella siten itseään. Täytyy silti pysyä liikkeellä, jotta ei vain kiinny mi-hinkään.

”Me etsimme ehkä jotain pysyvää tästä absurdista todellisuudesta”, Hippi (Lili Vi-havainen) toteaa. ”Jessekin oli hippie.”

Estradilla seikkailevat niin Jumala ja sie-lunvihollinen kuin antiikin filosofikin. Ju-mala ei kuulemma jaksa kuunnella itsesääliä, saatana taas ei ole mielissään epäitsekäistä ajatuksista. Äiti Maa sentään pyrkii autta-maan: ”Muutu, jos henkesi on sinulle kallis”.

Jumalasta hahmot eivät halua kertoa enempää, koska muuten ihmiset eivät jak-saisi jahdata elämän tarkoitusta. Tulevai-suus on vain luulo, mutta sillä on merki-tystä, miten maallisen vaelluksensa viettää.

Asta Kettunen

tukkatheater.fi: esityksiä 9.5. asti

Kotona Asuen SENIORIHOIVA 050 472 2830 KotonaAsuen.fi

Luotettavaa apua kotiin jo vuodesta 2008

- Kumppanuutta ja seuranpitoa
- Alzheimer ja muistihoivaa
- Henkilökohtaista hoivaa
- Viriketoimintaa
- Ruoanvalmistusta
- Kodinhoidollista avustusta
- Asiointi- ja kuljetusavustusta

Siivous- ja Kodinhoitopalvelut

Nauti puhtaasta kodista. Me olemme apunasi arjen askareissa.

20 vuotta puhdasta palvelua

Siivous- ja Kodinhoitopalvelut Dos Line Ky
www.dosline.fi / info@dosline.fi
046 8847 846

- Siivouspalvelut
- Kodinhoitopalvelut
- Arvonlisäveroton kodin tukipalvelu

Kotona Asuen SENIORIHOIVA 050 472 2830 KotonaAsuen.fi

Luotettavaa apua kotiin jo vuodesta 2008

- Kumppanuutta ja seuranpitoa
- Alzheimer ja muistihoivaa
- Henkilökohtaista hoivaa
- Viriketoimintaa
- Ruoanvalmistusta
- Kodinhoidollista avustusta
- Asiointi- ja kuljetusavustusta

Ilmoita Sillassa

Juha Kurvinen p. 040 665 5983
juha.kurvinen@kotimaa.fi

Kati Kinnunen p. 044 491 3199
kati.kinnunen@kotimaa.fi

TAMPEREEN RAUHANYHDISTYS RY.

Nekalankulma 1, Tampere

Seurat pääsääntöisesti keskiviikkoisin ja lauantaisin klo 19 sekä sunnuntaisin klo 16 ja 18.

Ajantasaista toimintakalenteria ylläpidetään internetsivuilla, joista seurat on myös kuunneltavissa: tampereenrauhanyhdistys.fi

Herättäjä-Yhdistys

ke 4.6. klo 18 Puistoseurat
Viinikan kirkon puistossa, Kaartotie 1

la 5.7. Päiväretki herättäjäjuhille Saloon.
Lähtö Vanhan kirkon edestä klo 8, paluu n. klo 22. Hinta 50€, ilmoittautuminen 24.6. mennessä p. 040 804 8153.

Ev.lut. kirkon lestadiolainen herätysliike **ESIKOISET**

Seurat ja pyhäkoulu

Sunnuntaisin klo 15 (myös verkossa)

Tervetuloa!
Uudenkylän srk-talo, Ali-Huikkaantie 13b, Tre
www.esikoiset.fi

KUA Kirkon Ulkomaanapu

Testamentti on kaunis tapa auttaa

Jo pienelläkin osuudella omaisuudestasi on suuri merkitys kehitys-maiden köyhimmille ihmisille. Lapset voivat päästä kouluun, nuoret saada ammattikoulutusta ja naiset keinoja hankkia toimeentulon.

Testamentin teko ei ole vaikeaa.

Tilaa maksuton testamenttioppaamme.

Tarjoamme verkkosivuillamme mahdollisuuden laatia testamentin sekä juristin apua.

kua.fi/testamentti

020 787 1201 (Puhelun hinta 8,35 snt/puhelu + 16,69 snt/min)

Metsät ovat Sipe Santapukin voimapaikkoja

Teiskoon nousee toukokuun lopulla maamme kolmas Apulanta-metsä. Bändin rumpali Sipe Santapukki haaveilee omasta suojelumetsästä.

Maailman mahdollinen parantaminen rockin avulla on teema, joka on vuosikymmenten ajan herättänyt kiivastakin keskustelua suuntaan tai toiseen.

Suomirockin kivijalka Apulanta ei jää teorian tasolle, vaan kannustaa konkreettisiin tekoihin ympäristön hyväksi. Bändi aloitti Minusta kasvaa puu -hankkeen vuonna 2022.

Alkusysäyksenä oli yhtyeen tuoloin täydellä Olympiastadionilla pitämä 30-vuotisjuhlakeikka.

– Meillä on tapana antaa pieni lahja konserttavieraille. Ensimmäisimmme puuntaimia. Sitten käytännön syistä lahjaksemme kuitenkin tuli kirjekuoreen laitettuja koivunsiemeniä, sanoo Apulannan rumpali ja Apulanta Oy:n toimitusjohtaja **Sipe Santapukki**.

Bändi sai myöhemmin faneiltaan paljon kuvia, joissa he näyttivät, minne olivat istuttaneet siemenet.

– Sen jälkeen Heinolan kaupunki otti meihin yhteyttä. He pyysivät meitä istuttamaan Apulanta-metsän. Totta kai suostuimme heidän ideansa.

Myöhemmin myös Rantasalmi on saanut oman Apulanta-metsänsä.

Tampereelle kolmas Apulanta-metsä

Järjestyksessään kolmas Apulanta-metsä istutetaan Tampereen Teiskoon lauantaina 24. toukokuuta. Kaupunki ei Santapukin mukaan valikointunut sattumalta.

– Yhtyeellämme on tiivis yhteys Tampereeseen, ja se on vahvistunut viime vuosina. Olemme kunnostaneet Niemenrannan entisen klubitalon ja elokuussa esiinnyimme Ratinassa Lahti Sinfonian kanssa. Viime syk-

syn vastaavat keikat Nokia Areenassa saivat paljon kiitosta.

Apulanta-metsä istutetaan Tampereen seurakuntien omistamalle metsäalueelle. Yli kahden hehtaarin alueelle on tarkoitus istuttaa noin 3000 kuusentaimea.

– Tämä on hieno ja seurakuntayhtymämme arvoihin hyvin sopiva hanke, jossa olemme mielellämme mukana. Kyseiselle alueelle oli joka tapauksessa suunnitteilla metsän istutusta, sanoo Tampereen tuomiorovasti **Olli-Pekka Silfverhuth**.

Apulantalaiset eivät istuta taimia suinkaan yksin, vaan mukaan talkoisiin pääsee noin 40 yhtyeen fania.

– Jos ja kun halukkaita ilmaantuu enemmän, niin sitten istuttajat täytyy valita arpomalla, Santapukki sanoo.

Metsät ovat mieluisa ympäristö

Sipe Santapukki ei kanna huolta metsistä ja metsien tilasta mitenkään satumatulta. Metsät ovat Heinolan maalaiskunnan kasvatille mitä luonnolli-

sin ja hyvin mieluisa ympäristö.

– Lapsuudenkodista lähtien metsä on elämässäni ollut läsnä koko ajan. Kun käveli kotiovelta kymmenkunta metriä, niin oli metsässä.

Santapukki näkee metsät itselleen valtavan tärkeänä asiana. Ne ovat hänelle todellinen voimapaikka. Metsissä voi olla myös pyhyyttä.

– Kun perustimme Apulannan,

niin seuraavat parikymmentä vuotta tulikin vietettyä aika tiiviisti keikoilla. Metsäsuhteeni ei hävinnyt, mutta ei enää ollut niin paljoa aikaa viettää metsässä.

Tilanne muuttui, kun Santapukki tapasi elämäkumppaninsa Minna Kaupin, joka on yksi maamme kaikkien aikojen menestyneimmistä suunnistajista. Pariskunnalla on kaksi lasta.

– Perhesuhteen myötä metsäsuhteeni on saavuttanut aivan uuden tason. Minna tuntee suunnistusuransa ansiosta maamme metsät hämmästyttävän hyvin.

Metsäsuhte on vain vahvistunut

Myös Olli-Pekka Silfverhuth on viettänyt aivan varhaiset vuotensa metsän tuntumassa. Perhe asui silloin Lielahden kirkon yhteydessä.

Aivan kirkon vieressä oli metsä, jossa Silfverhuth oppi kävelemään ja leikkimään.

– Välillä muutimme vähäksi aikaa Tampereen keskustaan. Oli lapselle kova paikka, kun sitten lähellä ei ollutkaan metsää. Aika pian kuitenkin

Kuva: Apulanta Oy / Jaakko Meyn

Apulanta-yhtyeen jäsenet Sipe Santapukki ja Toni Wirtanen olivat mukana metsäistutuksessa Heinolassa. Järjestyksessään kolmas Apulanta-metsä istutetaan Tampereen Teiskoon lauantaina 24. toukokuuta.

Kuva: Vesa Keinonen

Hirven kohtaaminen läheltä on ollut sekä Sipe Santapukille (vas.) että Olli-Pekka Silfverhuthille yllättävin metsässä sattunut kokemus.

”Metsissä voi olla myös pyhyttä.”

SIPPE SANTAPUKKI

palasimme takaisin Länsi-Tampereelle metsien tuntumaan.

Silfverhuth on hiihto- ja suunnistusharrastustensa myötä viettänyt aikuisenakin paljon aikaa metsissä. Vuosien mittaan metsäsuhde on edelleen vain vahvistunut.

– Tässä iässä alkaa olla sellainen olo, että lähes päivittäin pitää päästä vähintään Kaupin metsään. Ja välillä tietysti muihinkin.

Metsillä on itseisarvo

Sipe Santapukki on todella mielissään, että evankelis-luterilainen kirkko on aloitteellinen metsien suojelussa ja muissa ympäristöasioissa.

– Seurakunnat jos mitkä ovat vastuullisia toimijoita. Sekin on hyvä muistaa, että pappiloiden kautta ovat

monet hyvät asiat tulleet maahamme.

Apulannan rumpali on jo pitempään vaalinut yhtä haavetta. Hän haluaisi hankkia oman metsäpalstan ja sitten suojella sen.

– Isossa kuvassa sillä ei olisi suurta merkitystä, mutta olisi silti hienoa toteuttaa kyseinen idea symbolisena, ja itselle merkityksellisenä tekona.

Olli-Pekka Silfverhuth korostaa metsän itseisarvoa. Asiaa ei saa lähestyä vain sen kautta, mitä me ihmiset metsästä saamme tai miten niitä hyödynnämme.

– Olemme samaa luomakuntaa. Pitäisi mieluummin pohtia sitä, mitä me ihmiset voisimme vuorostamme antaa metsille?

Silfverhuth toki tunnistaa myös kolikon toisen puolen. Etenkin monelle kauempana kasvukeskuksista sijaitsevalle seurakunnalle metsät ovat verotulojen ehtyessä tärkeä tulonlähde.

– Siitäkin huolimatta ajattelen, että kirkon täytyy pitää vastuullisesti huolta suurista metsäomaisuuksistaan. Muuten se ei ota vakavasti ilmasto- ja ympäristökysymyksiä.

Vesa Keinonen

Kuva: Hannu Jukola

Gospel Ridersin Talliraamikessa toisiaan tapasivat Oleg Saukkonen (vas.), Lasse Lamula, Tuija Irri, Pekka Vesämäki, Heljä Jokinen, Kari Kallio ja Erkki Hellsten.

Pyhiä sanoja tien päälle

MOOTTORIPYÖRÄT ja hengellinen keskustelu yhdistyvät Gospel Ridersin toiminnassa ympäri maan. Tampereen alueella valtakunnallisen moottoripyöräkerhon jäseniä on satakunta. Kerhoon voivat liittyä kristikuntaan katsomatta sekä naiset että miehet, ja vaikkei omistaisi moottoripyörää.

– Olen pyöräillyt 13 vuotta. Pari vuotta sitten myin pyörän. Ensimmäinen kesä ilman pyörää meni oudosti, naurahtaa pitkään toiminnassa mukana ollut **Erkki Hellsten**.

Hellsten on tullut illaksi armonkalliolaisen kerrostalon kivijalassa olevalle tallille, jossa jäsenet kohtaavat useamman kerran kuussa.

– Tämä tila on rukousvastaus. Olemme armon kalliolla, juttelee aluevastaava **Pekka Vesämäki**.

Joka toinen maanantai Vesämäki pitää Talliraamista. Kello viiden kahvittelun jälkeen hän lukee ääneen päivän sanan.

– Menemme järjestelmällisesti eteenpäin Raamattua. Pidän ensin hartauden ja sen jälkeen on vapaamuotoista juttelua. Joskus on alustajia. Jokin aika sitten vieraana oli Simojoen Pekka. Puhumme kaikesta, mitä mieleen tulee, myös moottoripyörästä. Ja rukoilemme, Vesämäki kertoo.

Ristin suojassa

Pekka Vesämälle kertyy vuodessa kymmenisen tuhatta ajokilometriä. Myös puoliso **Päivi Vesämäki** hankki pyörän, vaikka ensin muuta väitti.

– Sanoin Vesपालle, etten alia ikinä ajamaan itse. Polven takia en pystynyt istumaan takana, joten sitten hankin Helmin. Hän hankki pyörän viidenkymmen vililyksessä, Päivi Vesämäki nyökkää mieheensä päin.

Päivi Vesämäki kertoo rukoileensa pyörää ja saaneensa näyn valkoisesta pyörästä, jollaiseen sitten huutomerkin lailla törmäsi pyöräliikkeessä.

– Opetin Päiviä Prisman parkkipaikalla puoli tuntia. Sanoin, että kyllä sinä olet valmis, Pekka Vesämäki toteaa.

– Ihan hyvin olen pärjännyt, vaimo myöntää.

Moottoripyöräilyyn liitetään helposti vaarallisuus, mutta edes Andorra-vuorten korkeilla kieturiteillä ei pelottanut.

– Ajattelin, että Luoja, pelasta minut tästä. Olemme varjeluksen kanssa kulkeneet kaikki nämä vuodet, Päivi Vesämäki sanoo.

Tampereen kerholaiset ajavat yhdessä yleensä kesätiistaisin ja säänn salliessa.

– Kesää odotellessa, tallilla todetaan iloisesti.

Kerholaiset kaartavat mielellään käymään vaikkapa rippileireillä. Heitä voi kutsua seurakuntatapahtumiin ottamalla yhteyttä aluevastaavaan.

Elisa af Hällström

Motoristit Mouhijärven kirkossa 21.5. kello 18, lähtö 17.35 Kolmenkulman ABC:ltä

Lisätietoja: gospelriders.fi

Kai Parkkola muutti takaisin nuoruutensa Tampereelle jäätyään eläkkeelle. Sisältöä elämään antavat Näsijärvi, rotary-toiminta, Tuomiokirkkoseurakunta sekä toiminta kristillisissä yhdistyksissä.

Hyvä tyyppi

”Ukrainan sota on myös meidän”

Epäoikeudenmukaisuus on sana, joka ensimmäisenä tulee mieleeni, kun ajattelen Venäjän hyökkäyssotaa Ukrainaan. Siksi halusin auttaa ukrainalaisia, miettii **Kai Parkkola**, Puolustusvoimien lääkintäkommodori evp ja sotilaslääketieteen professori emeritus Tampereen yliopistosta.

– Jo ensimmäisinä viikkoina ajattelin, että Ukrainan puolustussota on myös meidän sotamme.

Huhtikuussa 2022 Parkkola sai puhelun Oskar Hiekkaselta, nuorelta kauppätieteen maisterilta, jonka tavoitteena oli hankkia kenttäambulansseja Ukrainaan. Hän pyysi apua Parkkolalta.

– Kysymys osui ydinosaamiseni keskiöön. Olen eläkkeellä, eli olin varmaan joutilain henkilö, jolla on asiantuntemusta ja halua auttaa. Niinpä otin tehtävän vastaan.

– Kustannukset puristettiin minimiin, ja 10 000 eurolla saatiin auto, varusteet ja kuljettajalle paluukyyti Suomeen. Kesäprojektissa Hiekkanen hankki rahoituksen ja ajoi seitsemän autoa Ukrainaan.

Samaan aikaan alkoi talvihankkeen rahoituksen selvittely. Tampereen–Hervannan rotaryklubiin kuuluva Parkkola kääntyi järjestönsä puoleen. Kansainvälinen Rotarysäätiö myönsi klubille 25 000 euroa hankkeeseen. Kun mukaan saatiin vielä klubi Uudesta-Seelannista, nousi rahoitus 50 000 euroon.

– Monet yritykset antoivat tuntuja alennuksia tarvikkeiden hinnoista, kun ne huomasivat, että maksajana on Rotary-järjestö ja kohteena Ukraina.

– Lisäksi mukaan saatiin yrityksiä ja yksittäisiä lahjoittajia. Kokonaissumma oli lopulta yli 160 000 euroa, hämmästelee Parkkola kiitollisena.

Ukrainaan saatiin toimitettua 13 kenttäambulanssia, yksi kuorma-auto ja verensiirtotarvikkeita vuosina 2022–2023. Autot täytettiin humanitaarisella avustustavaralla, jonka keräämisestä vastasi Ukrainalaisten Yhdistys Suomessa.

Kai Parkkolan asiantuntemusta tarvittiin myös Kävelevä veripankki -avustushankkeessa syksyllä 2024, jolloin aloitettiin uusi keräys verensiirtotarvikkeiden hankkimiseksi Ukrainaan.

– Tuomasmessun kolehdilla Ukrainan hyväksi tuettiin sekä rotareiden veripankkihanketta että Kirkon Ulkomaanapua. Kaikkiaan rotareiden projektissa koottiin 8000 euroa. Sillä hankittiin noin 550 veripussia, joiden avulla noin 450 haavoittunutta ihmistä voidaan pelastaa, kertoo Parkkola, joka toimii messuavustajana Tuomiokirkkoseurakunnassa.

Hän on pohtinut, koska sodan päättyminen olisi mahdollista Ukrainassa.

– Toivottavasti rauhasta tulee oikeudenmukainen. On vain annettava aineellista apua, ja laitettava kädet ristiin. Se, mikä ei ole ihmiselle mahdollista, on mahdollista Jumalalle.

Teksti: **Kirsi Airikka**

Kuva: **Hannu Jukola**

ROTARY-JÄRJESTÖN 120-VUOTISJUHLA (Suomi ja Viro)

24.5. Tampere-talossa. Teemana on rauha.

Pitkä juttu: siltalehti.fi

Kirkolla on mahdollisuus toimia sillanrakentajana

Aikaamme ja yhteiskuntaamme leimaa polarisaatiokehitys, kahtiajakautuminen. Sama kehityskulku näkyy valitettavasti myös kirkon sisällä. Ihmiset jakautuvat eri leireihin, heihin ja meihin. Tämä kehitys on huolestuttavaa, mutta mikä neuvoksi?

Mielestäni kirkolla on mahdollisuus toimia yhteiskuntaa yhdistävänä voimana, joka tuo ihmiset yhteen.

Kirkko kutsuu ihmisiä osallistumaan ja keskustelemaan vaikeistakin asioista. Tärkeintä on tehdä sitä rakentavasti, kunnioittavasti ja muita kuunnellen.

Asioista saa olla eri mieltä. Aina tulee olemaan erimielisyyksiä, ja se kuuluu elämään. Ilman erimielisyyksiä ei saada aikaan myöskään kehitystä. Se on kuitenkin tapahduttava rakentavasti, koska vain silloin voidaan saada aikaan kompromisseja, ja niiden avulla muutetaan maailmaa, pala kerrallaan.

Järjestetään tilaisuuksia, joissa voimme keskustella asioista rakentavassa hengessä. Osallistutaan yhteiskunnalliseen keskusteluun ja peräänkuulutetaan kunnioittavampaa keskustelukulttuuria. Kirkko voi toimia esimerkkinä, jos päätämme tehdä niin.

Arttu Vuori

Messukylän seurakuntaneuvoston
varapuheenjohtaja
Yhteisen kirkkoneuvoston jäsen
Yhteisen kirkkovaltuuston jäsen

MEIDÄN KOULU – kohti parempaa kouluarkea

Koulujen levottomuus, laskevat pisa-tulokset ja koulukiusaaminen puhututtavat vuodesta toiseen. Tarjoan seuraavassa tutkitusti toimivan mallin näiden kaikkien parantamiseksi.

Kyseessä on ProKoulu-toimintamalli, josta voidaan rakentaa Tampereelle oma mallinsa.

Meidän koulu -malli pureutuu ennaltaehkäisevästi juuri niihin asioihin, jotka toistuvasti monissa tutkimuksissa nousevat syrjäytymisen ja päihdeongelmien syiksi: näkymättömyys, itsetunto-ongelmat, osattomuus sekä oppimisen ja sosiaalisten taitojen ongelmat.

Meidän koulun tärkein ajatus on se, että toimintakulttuuri luodaan yhdessä. Sen luomiseen ja ylläpitämiseen osallistuvat niin aikuiset kuin lapset.

Toimintakulttuurin luominen alkaa yhteisellä arvopohdinnalla. Millainen on hyvä koulu? Millaiseen kouluun haluan tulla oppimaan tai opettamaan, tai lapseni lähettää? Pohdinta käydään koulun henkilökunnan, oppilaiden ja huoltajien kesken. Pohdinnan tuloksena saa-

daan kolme asiaa, joita kaikki arvostavat ja haluavat tavoitella.

Arvot muutetaan toiminnaksi. Mitä tarkoittaa esimerkiksi kunnioitus ruokailussa? Entä sinnikkyys oppitunnilla? Entä ilo välitunneilla? Oppilaat miettivät jokaiseen arvoon käyttäytymisodotukset kouluarjen yleisimmissä tilanteissa.

Käyttäytymisodotusten mukaista toimintaa harjoitellaan ahkerasti. Samaan aikaan aikuiset harjoittelevat huomaamaan, kun oppilas toimii odotusten mukaisesti.

Juuri tähän tämän mallin teho perustuu: kun hyvä huomataan, se lisääntyy. Mallissa jaetaan harjoittelun jälkeen kehun yhteydessä niin sanottuja kehukortteja, joita oppilaat keräävät luokkana yhteiseen pottiin. Oppilas vie kortin omalle opettajalleen ja kertoo, miksi sen sai. Vastaanottava aikuinen kehuu oppilasta. Oppilas kuuli näin kolmeen kertaan, että hän onnistui.

Jokainen luokka kerää kortteja omaan pottiinsa saaden niillä palkinnon, kun ennalta sovittu määrä kortteja on kerätty. Yhteinen potti motivoi jokaista keräämään kortteja ja estää vertailun oppilaiden välillä.

Oppilaissa hyvän huomaaminen antaa koulun aikuisille mahdollisuuksia kohdata oppilaita oppituntien ulkopuolella myönteisissä merkeissä. Aikuiset ja lapset ajautuvat samalle puolelle, eivätkä toisiaan vastaan.

Jokaisen koulussa työskentelevän arjesta tulee parempaa, kun koulusta luodaan yhteisöllinen paikka.

Turvallisuus lisääntyy, kun opitaan kohtaamaan toinen kauniisti ja luotetaan siihen, että myös vaikeista asioista voidaan puhua. Työrauha oppitunneilla paranee merkittävästi, kun oppilaat oppivat kunnioittamaan paitsi opettajaa myös toisiaan.

Lopulta kyseessä on poliittinen päätös; ollaanko kaupungissa valmiita kokeilemaan ja panostamaan laajalla skaalalla yhteisöllisen toimintakulttuurin muodostamiseen.

Saija Pitkänen

Opettaja, yhteisöllisyys-tutor

Viinikan kirkon saarnastuoli

Olen kiertänyt monissa kirkoissa ympäri Suomea ja myös toiminut vapaaehtoisena kirkkoissa.

Olen pitkään ihmetellyt, miksi Viinikan kirkon saarnastuoli on kirkkosalista katsottuna oikealla puolella, kun se yleensä on kirkkoissa vasemmalla puolella.

Voisiko kyseessä olla jopa virhe piirustuksissa?

Ilkka Lapp

Varavaareja ja -mummoja tarvitaan

KESÄN AIKANA pidetään monia perhejuhlia. Äitienpäivänä muistetaan äitejä ja isoäitejä lahjoin ja lauluin.

Meidän perheessämme ei vietetä äitienpäivää, koska olemme lapseton pariskunta, ja molempien äidit ovat kuolleet. Äitienpäivä muistuttaa kipeästi vaille jäämisestä, kun toivottuja lapsia ei syntynyt. Isänpäivänä marraskuussa toistuu sama tilanne.

Emme juhli kolmen polven joulua sukulaisten kanssa, vaan kaksistaan. Meiltä puuttuvat myös kaikki lapsiin liittyvät juhlat, kuten ristiäiset, syntymäpäivät sekä rippi- ja ylioppilasjuhlat. Koemme ulkopuolisuutta suhteessa lapsiperheisiin. Iloksenne saamme kutsuja heidän lastensa juhliin.

Mieheni ja minä halusimme tavata lapsia ja aloitimme vapaaehtoisina seurakunnan perhekerhoissa ja koululaisten iltapäiväkerhoissa. Siellä meitä tarvitaan varavaarina ja -mummona. Monien lasten isovanhemmat asuvat kaukana, ja heitä tavataan harvoin.

KOLMEN SUKUPOLVEN yhteistyö kerhoissa tuntuu antoisalta. Puuhailun lomassa ehdimme jutella lasten kanssa. Olemme välittäneet perinteitä ja kertoneet omista lapsuuden leikeistä. Mieheni on tehnyt kaarnalaivoja ja pajupillejä. Kerholaiset leipovat kanssani mielellään sämpylöitä, pullia tai karjalanpiirakoita.

Yhdessäolo kuuluu ihmisen perustarpeisiin, ja yksinäisyys vaikuttaa kielteisesti hyvinvointiin. Ihmisten tapaamiset kasvokkain vähenivät koronan aikana, ja yhteyttä pidetään nyt lyhyillä tekstiviesteillä, enää ei edes soiteta puhelimella. Vuorovaikutus on kaventunut, kun viestistä puuttuvat ilmeet ja eleet. Kasvokkain tavatessa saa kokea tulleen nähdyksi ja kuulluksi.

VANHEMMAT ovat kiireisiä työelämän paineissa. Sekä lapset että aikuiset viettävät paljon aikaa ruutujen ääressä sosiaalisessa mediassa, mutta se ei korvaa aitoa läsnäoloa ja kohtaamista. Olemme kerhoissa huomanneet, että monet lapset kaipaavat aikuisen hyväksyvää katsetta, aitoa kuuntelua ja rauhoittumista.

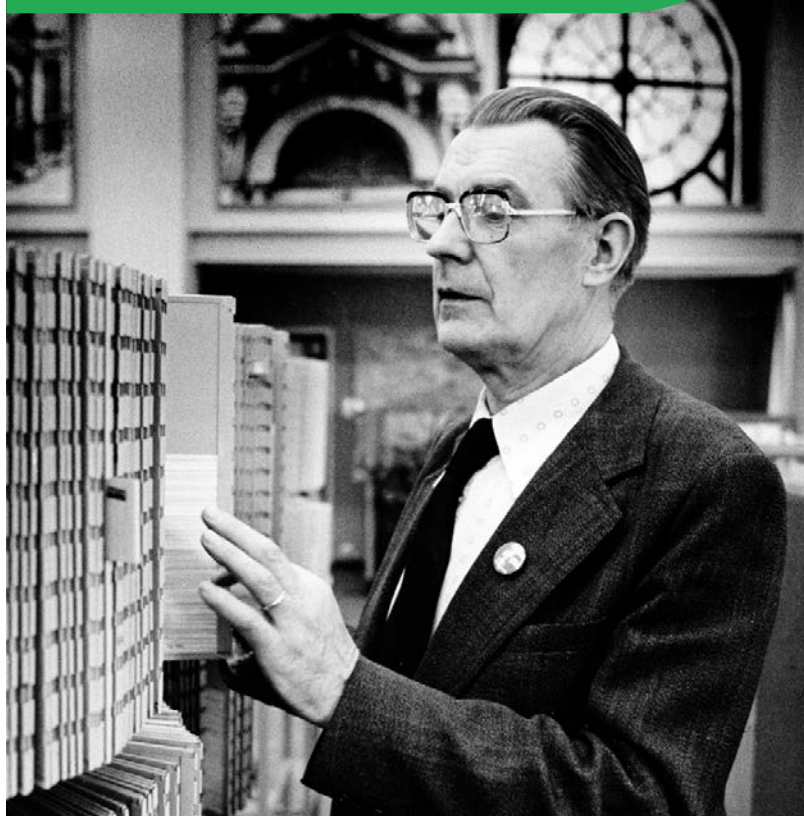
Lainaan piispa Mari Leppäsen sanoja: ”Jos olemme jääneet vaille rakastavaa katsetta, rakennamme hyväksyntää myöhemmin katse katseelta. Etsimme toistemme kasvoista myös Jumalan hyväksyvää katsetta.”

Pirjo Lääperi

Kuva: Aarne Ormio

Sattumuksia kirkon kulmilta

Kuva: Tampereen seurakuntien arkisto

Jalo Mäenpää
keskus-
rekisteri-
vuosinaan.

”Jalopää” muistelee

Jalo Mäenpää teki Tampereen seurakuntien tehtävissä pitkän uran, palvelen ainakin parikymmentä vuotta Härmälässä pappistehtävissä, sitten keskusrekisterin johdossa.

Törmäsin *Tammerkoski*-lehdessä hänen muisteluihinsa, ja jututhan ovat mukavuuksissaan varsin jakamisen arvoisia.

Mäenpää aloitti tarinointinsa toukokuusta 1945, jolloin hän yritti löytää Härmälään paimennettaviensa luo ensimmäistä kertaa.

Tuolloinhan kaupunginosassa ei ollut vielä kirkkoa eikä seurakuntataloakaan, vaan kokoonnuttiin tilapäistiloissa: vuodesta 1933 alkaen Antinkadulta vuokratusta huoneistosta, josta 1944 siirryttiin Perkiönkadulle ylikons-
taapeli Lehtosen taloon. Sinne Mäenpääkin yritti suunnata.

Polkupyöräilevä pappismies karautti ensin Rantaperkiön työväentalolle, mutta havaitsi pian erehtyneensä osoitteesta.

Lehtosten talon kohdalla oikeaan paikkaan osumisesta kertoi vain seinään kiinnitetty, rapistunut peltilevy, josta vaivoin oli luettavissa teksti ”Seurakunnan kerhohuoneisto” – tai jotain sinne päin.

Talosta oli käytössä 50–60 neliön 2 h + k, minkä vuoksi seurakuntaväen ja kalusteiden asettelussa piti harrastaa luovaa ajattelua.

Keittiö sai toimia sakaristona. Harmooni ja ”saarnatuoli”, mikä sen virkaa sitten toimitikaan, mahdutettiin viereiseen huoneeseen.

Sinne sijoittuivat myös viimeisinä saapuneet seurakuntalaiset – ensimmäisinä ehti-

neet kun istuivat ”peräkamariin”, niin kuin perinnäistapoihin kuuluu.

Eihän nyt eturiviin sovi mennä!

Mäenpään ”vanhaksi kirkoksi” kutsuma Lehtosten talo oli käytössä vuoteen 1946, minkä jälkeen muutettiin Rantaperkiön koululle.

Seurakuntataloon päästiin kolme vuotta myöhemmin, mutta lainatiloja tarvittiin jatkossakin. Uusi sali kun osoittautui esimerkiksi koululaisjumalanpalvelusten pitoon liian pieneksi.

Ahtaus johtui siitä, että uutta sukupolvea riitti. Mäenpään mukaan Lehtosen talollakin messuja seurasi usein kaste. Elettiin todella suurten ikäluokkien syntymän aikaa.

Lapsimäärien vuoksi Mäenpää alkoi vuonna 1950 pitää heille omia jumalanpalveluksia, aluksi vain koemielessä. Vähitellen ”perhekirkoista” kuitenkin tuli traditio.

Papille itselleen innovaatio oli hyvin mie-
luinen, vaikka kohdeyleisö asetti erityisvaatimuksia: sanoma kun oli osattava välittää ”niin lapsentajuisesti kuin vain taitaa”.

Mäenpää taisi kuitenkin onnistua sanottavansa sovittelussa, koska tuli tutuksi paikallisen pikkuväen keskuudessa.

Härmälän kaduilla kohdatessa saattoi nimittäin päästä ilmoille hilpeän ujostelematon tervehdys: ”Kyllä mää sut tunnen, sää oot Jalopää”.

Mikko Pollari

Lähteet: Mäenpää, Jalo: *Yli 20 vuotta Härmälän pappina. Tammerkoski* 8/1969

Kuva: Rami Marjanmäki

Toukokuinen Kirkkopyöräily kutsuu nauttimaan maisemista, liikunnasta ja kirkkoarkkitehtuurista.

Kirkkopyöräily kiertää Pyhäjärven ympäri

Perinteinen, noin viiden tunnin Kirkkopyöräily Pyhäjärven ympäri poljetaan taas lauantaina 10. toukokuuta. Tapahtumassa yhdistyvät liikunta, paikalliskulttuuri ja ekologiset arvot.

Opastettu maisemareitti seuraa Pyhäjärven pyöräilyreittiä.

– Kirkkopyöräily sopii kaikille, jotka jaksavat pyöräillä taukojen siivittämänä noin 40 kilometrin lenkin. Pyöräilyyn voi osallistua millä tahansa toimivalla omalla pyörällä, kertoo yhteiskunnallisen työn diakoni **Sari Peltonen** Tampereen seurakunnista.

Kirkoilla ja pysähdyspaikoilla on luvassa välipalatarjontaa ja kirkkojen esittelyä.

Kirkkopyöräilyyn ei ole osallistumismaksua. Kaikki osallistuvat tapahtumaan omalla vastuullaan.

Tapahtuman järjestävät Tampereen, Nokian ja Pirkkalan seurakunnat yhteistyössä pyöräilyseura Kaupin Kaunonoiden kanssa.

Lähdöt kello 10 Keskustorin Vanha kirkko ja Pirkkalan kirkko, kello 9.30 Nokian Maatilan pappilan piha

Ilmoittautuminen tapahtumaan on toivottavaa, mutta ei välttämätöntä.

Ilmoittautuminen: tampereenseurakunnat.fi/kirkkopyoraily
Lisätietoja: p. 050 381 7177, sari.peltonen@evl.fi

Luontoretkillä kaupunkiluonto monipuolisesti tutuksi

Kaupunkilaiset pääsevät tänäkin keväänä ja kesänä tutustumaan kotikaupunkinsa luontoon opastetuilla ja maksuttomilla luontoretkillä.

Härmälän pienellä Vähäjärvellä pesii vesilintuja ja sen rantametsikössä pikkulintuja. Vähäjärven retki on sunnuntaina 11.5. Luontoon tutustutaan biologi Lasse Kososen opastuksella.

Iidesjärven luontoon tehdään matka torstaina 22.5. ympäristöbiologi Tuomas Lillebergin johdattamana.

Keväiseen lehtoluontoon ja sen antimisiin on hyvä tilaisuus tutustua villivihannesretkillä. Retkillä pääsee keräämään villivihannesretkeä sekä oppii tunnistamaan ja käsittelemään niitä.

Lapset tutustuvat lähiluontoon omilla retkillään Tuomas Lillebergin kanssa tutkiskellen, seikkaillen ja ihmetellen.

Lisätiedot luontoretkeistä ja ilmoittautuminen: tampere.fi/luontoretket

Kuva: Efrain Pintos/ Tampereen taidemuseo

Jaettuunia -näyttelyssä on esillä Óscar Domínguezin teos *Los caracoles*, "Etanat" (1940).

Jaettuunia alitajunnasta ja todellisuudesta

Tampereen taidemuseossa on esillä vaikuttava kokoelma kansainvälistä surrealismia. Näyttely *Surrealismi – Jaettu uni* avaa monipuolisesti tänä vuonna sata vuotta täyttävää taidesuuntausta.

Surrealistisen avantgarden teemat ja aiheet näyttävät ajankohtaisemmilta kuin koskaan. Yhteiskunnallinen ja poliittinen epävakaus, kriisit ja sodat, yhä nopeammin etenevä muutos sekä tulevaisuuden epävarmuus horjuttavat näkemystämme maailmasta ja synnyttävät uusia näkökulmia todellisuuteen.

Koko museon täyttävä kokonaisuus esittelee alitajunnan maailmaa ja todellisuuden epävakautta avantgarde-taiteilijoiden taiteessa. Mukana ovat muun muassa Max Ernst, René Magritte, Yves Tanguy, Joan Miró, Salvador Dalí, Man Ray, Penny Slinger, Herbert Bayer, Meret Oppenheim ja Claude Cahun.

Lisäksi näyttelyssä esittäytyy joukko nykytaiteilijoita, kuten Cindy Sherman, Tony Oursler, Erwin Wurm, Yaou Kusama, Erró ja

Sarah Lucas. Mukana on myös katkelmia surrealistisista elokuvista ja sarjoista muun muassa Luis Buñuelilta, Salvador Dalíltä, David Lynchiltä ja Alfred Hitchcockilta.

Keskeisiä teemoja ovat monista perspektiiveistä tarkasteltavat identiteetti, sukupuoli, teknologia ja mielenterveys. Mukana on maalauksia, valokuvia, veistoksia, grafiikkaa ja elokuvia. Kaikkiaan näyttely kattaa noin 140 teosta lähes seitsemältä kymmeneltä taiteilijalta.

Museon pohjakerroksessa nähdään ensi kertaa Pohjoismaissa italialaissyntyisen, Lontoossa asuvan Marco Brambillan taidetta. Hän on yksi maailman kansainvälisesti tunnetuimpia mediataiteilijoita.

Osassa teoksista esiintyy alastomuutta, verta ja seksuaalista sekä muuta kuvastoa, joka saattaa järkyttää. Kahdessa näyttelyhuoneessa on vilkkuva valo. Taidemuseo suosittelee, että aikuinen ja lapsi kulkevat näyttelyssä yhdessä.

SURREALISMI – JAETTU UNI

10.8. saakka Tampereen taidemuseossa

Vuosien paini eheytystä vastaan

VUONNA 1991 yritin päästä riivaajastani turvautumalla kaatajapapin apuun. Hurmos täytti kirkon. Kukin jonottaneista kaatui papin koskettua heitä. Minä en kaatunut. Ahdistuin, juoksin ulos ja annoin ylen. Pian sama pappi kertoi radiossa, että oksentajissa asui piru.

Ihmettelen, kuinka selvisin. Jälkikäteen sana *trauma* nousee mieleen. Luulen, että sieluani olisi hoitanut enemmän, jos olisin voinut heittäytyä uskon kannateltavaksi pelkäämättä niin kutsuttua eheyttämistä. Protestiksi erosin kirkosta täytettyäni 18 vuotta.

Vuonna 1995 pääsin siviilipalvelukseen Valamon luostariin. Opin, että uskossa voi elää kauniisti. Samalla matkalla rakastuin, ja mikä ihmeellisintä, tunne oli vastavuoroista. Viisas sulhaseni ymmärsi, että minun tuli voittaa riivaajani ja hyväksyä itseni kyetäkseni olemaan suhteessa.

Vuonna 2014 ryhdyin Seksuaalinen tasavertaisuus -järjestön (Seta) aktivistiksi. Jos kirkko ei kuunnellut, niin ainakin terveydenhuolto piti saada irti eheyttämisestä.

Pyysin sosiaali- ja terveysalan lupa- ja valvontavirastolta (Valvira) lausunnon eheytyksen kieltämisestä. Vetosin syrjintäperusteisiin. Valvira ei nähnyt eheyttämisessä ongelmaa tiettyjen ehtojen täytyessä. Lähes sama vastaus tuli aluehallintovirastosta. Menetin luottamukseni viranomaisiin.

Lain tulisi suojella ihmisiä.

Onneksi tunsin yksittäisiä psykiatreja, jotka usalsivat haastaa järjestelmää – olla ihmisen puolella. Se lohdutti.

Viimein vuonna 2025 käräjäoikeus tuomitsi kaksi eheyttäjää pahoinpitelystä sakkorangaistukseen, ja eduskunta hyväksyi aloitteen eheytyksiellösta.

Lain tulisi suojella ihmisiä. Harha siitä, että heteromiehiä ja -naisia voisi manipuloida itsestään pois, on turha. Ketään ei voi "käännyttää" joksikin, jota hän ei ole, vaikka hän itse haluaisi. Siksi yritys eheyttää on kiellettävä ihmistä vahingoittavana.

Maailman terveysjärjestö viettää 17. toukokuuta homo-, bi- ja transfobian vastaista päivää. Ihanaa, että tänä keväänä Tampereen seurakuntayhtymä haki Sinuiksi-yhdistyksen Pride-kumppaniksi. Se on aitoa lähimmäisenrakkautta ja korjaava kokemus. **S**

Kirjoittaja on Tampereen kaupungin yhdenvertaisuuskoordinaattori.

Kuva: Laura Happonen

12. vuosikerta

Kustantaja / julkaisija: Tampereen ev. lut. seurakunnat

Toimitus:

päätoimittaja Kirsi Airikka, 050 381 0970
toimitussihteeri Asta Kettunen, 050 438 2716

s-posti: toimitus@siltalehti.fi ja etunimi.sukunimi@evl.fi

Osoite: Seurakuntien talo, Näsilinnankatu 26, PL 226, 33101 Tampere

Kaupalliset ilmoitukset:

Mediamyynti Sacrum-Kotimaa Oy
Juha Kurvinen p. 040 665 5983
Kati Kinnunen p. 044 491 3199
s-posti:
etunimi.sukunimi@kotimaa.fi

Jakelu:

Tampereen ev. lut. seurakunnat
Jakelupalaute: jakelupalaute.fi/
silta tai Suomen Suoramainonta
Tampere, 040 085 9766

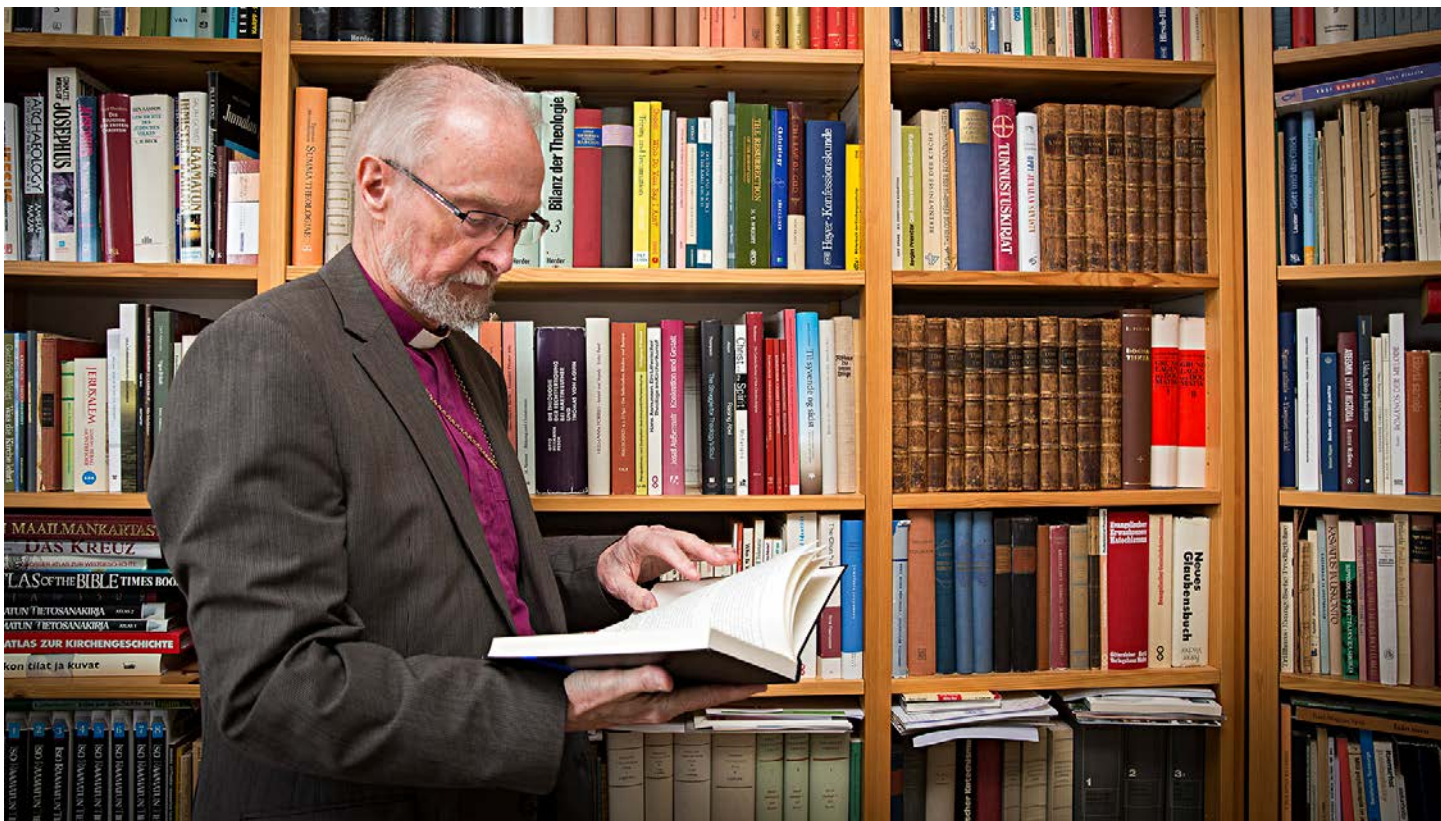
Tilaukset:

sari.laakso@evl.fi, 03 219 0111

Taitto:

Timo Saarinen / pelagus.fi
Painosmäärä: 90 000 kpl
Paino: Sanoma Manu, Tampere
ISSN 2342-0979 (painettu)
ISSN 2342-0987 (verkkopainatus)

Seuraavat lehdet ilmestyvät: 4.6., aineisto viimeistään 12.5., 3.9., aineisto viimeistään 13.8.

Kuva: Hannu Jukola

Tampereen piispa emeritus Juha Pihkalan kaksiosainen muistelmateos on hänen hengellinen elämäkertansa ja kuvaus hänen teologisesta kehityksestään.

Keskustelun vaikea ja välttämätön tie

Mitä tiukempaa yksimielisyyttä vaaditaan, sitä enemmän syntyy jakolinjoja, toteaa Tampereen piispa emeritus **Juha Pihkala**. Tuore muistelmateos korostaa keskustelua eri tavoin ajattelevien kesken.

Pihkalan työura valmisti häntä vuosien 1997–2008 piispakauteen Tampereen hiippakunnassa.

Vuosia seurakuntapappina Riihimäellä ja Lopella seurasivat työt hiippakunnan dekaanina ja Kirkon koulutuskeskuksen johtajana.

Dekaanina Pihkala tutustui seurakuntiin ja koulutuskeskuksessa nuoriin pappeihin, kun hän järjesti täydennyskoulutusta. Perustan piispan työlle antoivat kokemukset seurakuntapappina.

– Seurakunnissa eri työaloilla oli valtavasti osaamista, mutta ongelmana oli vuorovaikutuksen puute. Siksi piispan tarkastuksissa keskusteltiin yhdessä työntekijöiden ja luottamushenkilöiden näkemysistä seurakunnan tilanteesta. Näkemys oli yleensä yllättävän yhteinen.

Raskain haaste Nokian liike

Piispakauden raskain haaste oli Nokian liikkeeksi kutsuttu, ääri-ilmiöksi kasvanut karismaattisuus, joka jakoi Nokian seurakuntaa.

Pitkän kriisin vaiheet johtivat kirkkoherra Markku Koiviston eroon pappisvirasta ja kirkosta, uuden yhteisön perusta-

miseen ja lopulta Koiviston auktoriteetin romahdukseen.

– Aluksi taustalla oli karismaattisuutta edustava Hengen uudistus kirkossamme -liike. Se irtautui nopeasti Nokian liikkeestä ja joutui tekemään sisäistä tiliä siitä, mikä karismaattisuudessa on oikeutettua ja mikä ei, kertoo Pihkala.

– Kehotin heitä lukemaan Paavalin opetusta ensimmäisestä korinttilaiskirjeestä. Jumalallista arvovaltaa itselleen vaativa johtajuus ei ole sen mukaista.

– Meillä oli sen jälkeen yhteydenpitoa ja neuvotteluja, ja Hengen uudistus kirkossamme -yhdistys toimii edelleen Paavalin opetusten linjoilla.

Naispappeus hiertää edelleen

Juha Pihkala oli mukana maltillisen vastustajan roolissa, kun 1980-luvun alussa pohdittiin papin viran avaamista naisille.

– Kantani muuttui lopullisesti vastustajien argumentteja kuunnellessa.

Ensimmäiset naispapit vihittiin keväällä 1988.

– Ajattelin, että vastustus jää marginaaliseksi. Hiippakunnassa oli paljon pappeja, jotka halusivat toimia yhteistyössä, vaikka eivät päätöstä kannattaneetkaan. Tiukemmat vastustajat pysyivät seurakunnissa, joissa ei ollut naispappeja.

Pihkala huomasi pian, että seurakunnat eivät halunneet papeiksi niitä, jotka vastustivat naispappeutta.

Kirjat

Jos joku ei suostu tulemaan naispapin jakamalle ehtoolliselle, hän ei ole enää samassa kirkossa.

Kysymys naisten pappeudesta on taas noussut esiin.

– Käytännössähän kirkko on jo jakautunut. Jos joku ei suostu tulemaan naispapin jakamalle ehtoolliselle, hän ei ole enää samassa kirkossa. Itse hän ei sitä ehkä tunnista, mutta ehtoollisyhteyden loppuminen on kirkollisen yhteyden loppumista, sanoo Pihkala.

– Joskus tulee mieleen, että olisi rehellisempää perustaa se oma kirkko.

Juha Pihkala on koko uransa ajan toiminut kirkkojen välisen ekumenian parissa.

– Ekumenian peruskysymys on, mitkä elementit kristillisessä perinnössä ovat yhteydelle välttämättömiä ja missä saa olla erilaisuutta. Neuvotellen avautuu yhteistyön mahdollisuus.

Sama koskee Pihkalan mielestä myös yksittäistä kirkkoa. Jännitteisessä tilanteessa pitäisi keskustella syvällisemmin ja todeta, mitkä asiat yhdistävät ja missä voidaan olla eri mieltä.

– Välttämättömin ja näkyvin merkki yhteydestä on ehtoollisyhteys. Kun voi mennä toisen kanssa yhteiseen ehtoollispöytään, on yksimielisyys riittävä. Näin kaikkialla kristittyjen parissa, kielestä ja kulttuurista riippumatta, voi kokea olevansa kotona.

Outi Viitasalo

Juha Pihkala: *Tien vaikean minulle valmistit.*

Muistelmia elämästäni ja työstäni I–II

(Väyläkirjat 2024, 2025)

Pitkä juttu: siltalehti.fi

Kuva: Hannu Jukola

Tero Harjunniemi laulaa *Rakastava*-teoksen solistina Tampereen Laulajien Sibeliuksen 160 vuotta -konsertissa. Kuoronjohtajana toimii Paavo Hyökki.

Sibeliuksen musiikkia rakastavat yleisö ja laulajat

Suomen kansallisaarteiden ja kansainvälisesti tunnetuimman säveltäjämme Jean Sibeliuksen (1865–1957) syntymästä tulee tänä vuonna kuluneeksi 160 vuotta. Tampereen Laulajat -kuoro järjestää juhluvuoden kunniaksi *Sibeliuksen 160 vuotta* -konsertin 17. toukokuuta Aleksanterin kirkossa.

Kuoron taiteellisesta toiminnasta vastaa kuoronjohtaja **Paavo Hyökki**, joka sai idean konsertin järjestämisestä.

– Kansallis säveltäjämme tuotanto on niin laaja ja laadukas, että sen esittäminen on paitsi ensiarvoisen tärkeää kulttuuriperinnön vaalimista, myös kuulijoita miellyttävää kuunneltavaa. Yleisön lisäksi laulajatkin rakastavat Sibeliusta.

Sibeliuksen on kuulunut kuoron ohjelmistoon yksittäisinä teoksina jo kauan.

– Nyt ollaan kuitenkin kaikin puolin herkullisen kattauksen äärellä, kun säveltäjän laulullisesti haastavampiinkin teoksiin voidaan paneutua ajan kanssa ja huolellisesti, pohtii Hyökki.

Konsertissa kuullaan lähes kaikki Sibeliuksen suomenkieliset a cappella -mieskuoroteokset. Klassikkoaseman saavuttaneet kappaleet, kuten *Veljeni vierailulla mailla* (1904), *Humoreski* (1925) ja *Sydämeni laulu* (1898) ovat valloittaneet kuulijoiden sydämet niin kotona kuin ulkomailla.

Hieman harvemmin kuultua Sibeliusta sen sijaan edustavat muun muassa *Saarella palaa* (1895), *Tuule, tuuli leppeämmin* (1897) ja *Ne pitkän matkan kulkijat* (1925). Sibeliuksen merkittävimpiin mieskuoroteoksiin lukeutuu niin ikään

Konsertti

Rakastava-sarja (1894), joka ei ole laajan äänialansa vuoksi ihan jokaisen mieskuoron toteutettavissa. Teoksen solistina laulaa tenori Tero Harjunniemi.

Sibeliuksen vahvistaa kansallistunnetta

Hyökkin mukaan kuulijat ovat vuosien varrella ottaneet Sibeliuksen sävelkielen oman kansallistunteemme vahvistamisen välineeksi, eikä rakkaus ole vuosien saatossa kuollut.

– Päinvastoin. Vaikuttaa jopa siltä, että tällä hetkellä ja tässä maailmantilanteessa tälle kansallistunteen vahvistamiselle on jälleen tilausta.

– Tampereen Laulajat ei tässäkään suhteessa poikkeaa muusta väestöstä. Sibeliuksen teoksista löytyy monen laulajan ikisuosikkeja, joihin jaksaa aina palata vuosi toisensa jälkeen. Kukapa ei rakastaisi vaikkapa Sibeliuksen *Finlandia*-hymniä?

Tampereen Laulajat, aiemmalta nimeltään Mieskuoro Laulajat, on vuonna 1909 perustettu mieskuoro, jossa laulaa tällä hetkellä nelisenkymmentä 20–60-vuotiasta laulajaa. Uusia jäseniä on saatu mukaan säännöllisesti, ja koelauluja järjestetään aina kevät- ja syyskauden alussa.

Juhlakonsertti päätää kuoron kevätkauden. Syyskausi avataan ilmaiskonserteilla torstaina 7. elokuuta Tapahtumien yössä.

Kirsi Airikka

SIBELIUS 160 VUOTTA -konsertti

17.5. kello 16 Aleksanterin kirkossa.

Vapaa pääsy, ohjelma 20 euroa

Tenori Tero Harjunniemen haastattelu sivuilla A 6–9

Kuva: Pasi Lähde

Keijo (Matias Stähle) saa potkut pomoltaan Maijalta (Katja Ahonen).

Muodonmuutos kertoo eriarvoisuudesta

Teatteri Valiokunnan näytelmä *Muodonmuutos* on yhteiskunnallinen satiiri ajasta, jolloin yhä suurempi osa ihmisistä huomaa muuttuneensa lopullisesti tarpeettomiksi.

– Se on puhutteleva, mutta samalla hauskakin näytelmä: teksti sisältää paljon absurdia huumoria. Teemat kytkeytyvät ikävä kyllä yhä voimakkaammin nykyaikaan, jolloin kaikenlainen eriarvoisuus on kasvussa, kertoo ohjaaja **Tero-Matias Junnila**.

Esitys perustuu vapaasti Franz Kafkan novelliin *Muodonmuutos*. Käsikirjoituksen ovat tehneet Esa Leskinen ja Sami Keski-Vähälä.

Päähenkilö Keijo Yrjänä Saastamoinen on viisikymppinen merkonomi, joka jää työttömäksi. Siitä seuraa monia muitakin muutoksia. Keijo ei menetä kuitenkaan tärkeintä: kykyään nähdä muissa ihmisissä hyvää.

– Näytelmä muistuttaa, että ihmiskohtaloiden takana on monenlaisia tarinoita. Se myös kyseenalaistaa näkemyksen, jonka mukaan yksilö voisi vaikuttaa rajattomasti kaikkeen.

Rooleissa ovat Katja Ahonen, Antti Jaakola, Tarja Koskinen, Pasi Lähde, Petra Noeskoski, Anna Pelli, Rauni Perkiö, Sarita Stolt, Matias Stähle ja Ida Wahlroos-Nummi.

Kirsi Airikka

Teatteri Valiokunta: *Muodonmuutos* Tukkatheaterissa, Laukontori 12, viisi esitystä 10.–17.5., Liput: biletti.fi

Museoiden yössä monipuolinen ohjelma

Museoiden yötä vietetään jälleen keväisenä kaupunkijuhlana 17. toukokuuta Tampereella. Tapahtuma tarjoaa näyttelyiden ja opastusten lisäksi luentoja, musiikkia, työpajoja, kilpailuja, visoja, työnäytöksiä ja asiantuntijatapaamisia. Kävijöitä palvelevat myös museokahvilat ja -kaupat.

Tampereen seurakuntien kohteista mukana ovat Kalevankankaan iso kappeli ja Pispalan kirkko.

Ohjelma alkaa kello 18, ja useimmat kohteet ovat avoinna aina keskiyöhön saakka. Tapahtumalanekkeella pääsee kaikkiin kohteisiin sekä kulkemaan Museoiden yö -busseilla, joissa oppaat pitävät nonstop-opastuksia.

Lisätietoja: museoidenyo.tampere.fi

Dalia Stasevskan Lahden ylikapellimestarikauden päätös kuullaan Lahdessa ja Tampereella.

Sielunmessu puhdistaa ja puhuttelee

Tampereelle saadaan toukokuussa harvinaisia vieraita, kun Sinfonia Lahti saapuu kapellimestari Dalia Stasevskan johdolla Tampere-taloon, ja Giuseppe Verdin säveltämä sielunmessu esitetään yhdessä Tampereen Oopperan kuoron ja solistien kanssa.

Ensemble esittää saman teoksen myös Lahden Sibeliustalossa, mikä päättää Dalia Stasevskan kauden Sinfonia Lahden ylikapellimestarina. Samalla käsillä on kuitenkin uusi alku.

– Tämä on ensimmäinen yhteistyömme sekä Sinfonia Lahden että Dalia Stasevskan kanssa ja Tampereen Oopperan kuoron ensimmäinen esiintyminen Sibeliustalossa, kertoo Tampere-talon taiteellinen johtaja **Suvi Leinonen**.

Yhteistyö alkoi käytännön tarpeesta, kun Lahdessa etsittiin korkeatasoista kuoroa ja Tampereella oli mietitty keinoja kehittää oopperatoimintaa.

Yhteisiä harjoituksia on pidetty Tampereella ja Lahdessa. Yhdessä tekeminen on ollut luontevaa.

– Tämä on tavallaan joukkuelaji. Yhteistyön dynamiikka ja ketteryys on tärkeää. Toivon, että tämä toimii rohkaisevana esimerkkinä siitä, mitä yhteistyö konsertti- ja oopperatoiminnan välillä voi parhaimmillaan olla, Leinonen kannustaa.

Vierailu on merkittävä myös taiteellisesti.

– On kiinnostavaa päästä kuulemaan toteutus kahdessa salissa. Sibeliustalo ja Tampere-talo edustavat suomalaisen konserttisaliarkkitehtuurin ja akustiikan kärkeä. Sibeliustalon-vierailu on lisäksi hieno mahdollisuus esittää osaamistamme uusille yleisöille, iloitsee Leinonen.

Kohtalokkaiden sävelten messu

Verdi ihaili italialaista runoilijaa Alessandro Manzonia ja sävelsi *Messa da Requiem*in hänen muistolle. 1870-luvulla ensiesitettyä teosta pidettiin aikanaan turhan mahtipontisena kirkkoon ja liian uskonnollisena oopperataloon.

Pyhästä, katolisen kirkon latinankielisestä teks-

tistä huolimatta kokonaisuus soi samankaltaista suurten tunteiden Verdi-maailmaa, johon kuuluvat esimerkiksi oopperat *Aida*, *Rigoletto* ja *La Traviata*.

Puolentoista tunnin Requiem koostuu seitsemästä osasta.

– Teos on musiikillisesti aina yhtä voimallinen ja puhdistava ja puhuttelee ajattomuudellaan. Se yhdistää oopperan dramaattisuuden ja ihmisyyden syvimät tunteet.

– Se vaatii paljon, mutta antaa valtavasti takaisin. Tälle teokselle ei koskaan tule kylläiseksi, Suvi Leinonen lupaa.

Elisa af Hällström

Giuseppe Verdi: *Messa da Requiem*

Tampere-talo 23.5. kello 19, kesto 90 min.

Sinfonia Lahti, Tampereen Oopperan kuoro, sopraano Marjukka Tepponen, mezzosopraano Tuija Knihtilä, tenori Peter Lodahl, basso Matti Turunen, johtaa Dalia Stasevska

